

Giới thiệu Thiên Kim Tướng Môn

Khóa trình (chương trình học) của Tướng Bạch: ban ngày luyện võ, ban đêm thêu hoa.

Yêu thích của Tướng Bạch: môi thoa son, đầu cài trâm hoa.

Sức quyến rũ của Tướng Bạch: bé trai yêu thích, bé gái yêu thích.

Bí ai của Tướng Bạch: nam trang bị công, nữ trang là công.

Nhân: cải trang giả dạng

Tiếp sau thiên kim nhà nghèo, thêm thiên kim Hạ phủ. Câu chuyện bà ngoại, mẹ, con gái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đánh cướp kẹo Đường Đường 1

Khó khăn lắm vào hạ, phu nhân Tướng quân, Thượng Tiệp bèn gọi đại nha đầu Tuệ Hương dẫn người tới trong kho phòng tìm ra một số vải áo khá hơn, nhất thời mời người may tới đo quần áo, làm hai bộ quần áo mùa hè cho tất cả người làm trong phủ. Lại dẫn người đến cửa tiệm tơ lụa, mua về chất vải đúng một, nhận tú nương cùng ra tay, muốn tự mình làm bộ đồ mới cho mấy vị tiểu tôn tử (cháu trai).

Tú nương lặng lẽ cười nói: “Thiếu phu nhân và Nhị thiếu nữ nãi nãi bận bịu chăm sóc ca nhi (anh em trai), ngày thường không rảnh rỗi. Phu nhân lại còn phải chịu khó làm những chuyện này, đúng là không dễ dàng.”

Bởi vì năm ngoái con dâu cả của Thượng Tiệp, Hạ Viên, lại sinh ra một vị Tướng Trang, hiện nay mới hơn một tuổi, đương nhiên không dành ra tay để ý tới quần áo. Con dâu thứ hai, Trần Châu, sau khi sinh ra hai anh em Tướng Thanh Tướng Tông, hôm nay trong bụng lại có, càng thêm không làm phiền tới nàng. Trong phủ này vẫn là bản thân Thượng Tiệp quản lý, lúc này cũng không có cách nào, chỉ cười nói: “Nhiều con nhiều phúc, họ sinh nhiều mấy đứa, ta bận nữa cũng bằng lòng.”

Nhất thời nhìn vào áo, màu hồng đào vàng nhạt đúng là đẹp mắt, Thượng Tiệp không khỏi thở dài nói: “Nếu hai loại màu sắc này mặc ở trên người tỷ nhi (chị em gái), thật sự là đẹp mắt biết bao nha! Nhưng một vị tỷ nhi duy nhất trong phủ cũng giả trang nuôi như con trai, hôm nay chỉ nhìn bụng của nương Thanh Ca Nhi, xem một chút đến lúc đó sinh ra là bé trai hay là bé gái.” Vừa nói chuyện, lựa ra một xấp vải vóc hoa văn hoa hồng sen tím nói: “Màu sắc này còn đỡ, bèn làm một bộ xiêm áo cho cả Huyền Ca Nhi Bạch Ca Nhi. Màu xanh lơ thạch anh này trẻ con mặc lên quá trắng, giữ lại cho bọn Hoa An dùng thôi.”

Tú nương nhanh tay, mất một lúc lại làm ra trước hai cái yếm của trẻ con uống sữa. Thượng Tiệp nhìn sắc trời một chút, tự cảm yếm đi tới trong phòng Hạ Viên. Đến trong phòng Hạ Viên, bởi vì không thấy Tướng Huyền và Tướng Bạch ở bên cạnh, cười hỏi: “Hai con khi nhỏ lại đi nghịch ngợm ở đâu rồi?”

“Mới vừa rồi ầm ĩ đòi bà vú dắt đi tới trong vườn chơi, chắc hẳn lại hái hoa bẻ liễu, đi chà đạp đồ trong vườn rồi. Con chỉ không hiểu, Huyền Ca Nhi là con trai nghịch ngợm như vậy cũng được, sao Bạch Ca Nhi cũng nghịch ngợm thành ra như vậy?” Hạ Viên vừa nhắc tới Tướng Huyền Tướng Bạch thì đau cả đầu, đầm bóp cánh tay của mình nói: “Con lại bị bọn nhỏ làm cho toàn thân đau nhức.”

“Huyền Ca Nhi và Bạch Ca Nhi cũng hơn năm tuổi rồi, qua chút thời gian có thể phải nghiêm chỉnh đến tộc học. Trong phủ mời tiên sinh dạy bọn nhỏ biết mấy chữ còn tạm được, bàn về học thức, cuối cùng không bằng tiên sinh trong tộc học. Tuy rằng ca nhi trong phủ chúng ta lấy học võ là quan trọng cũng cần đọc thêm vài câu thi thư ở trong bụng mới có thể làm rõ sai trái.” Thượng Tiệp nói xong, thấy bà vú dắt Tướng Trang đi vào, vội đeo yếm ở trên cổ cậu, đợi bà vú lại ôm đi ra ngoài, lúc này mới quay đầu lại cười nói với Hạ Viên: “Người làm nương như con chỉ nuông chiều Huyền Ca Nhi Bạch Ca Nhi cũng không ổn.”

“Huyền Ca Nhi cũng thôi, ta chỉ lo lắng Bạch Ca Nhi một chút. Nếu chỉ đưa Huyền Ca Nhi đến tộc học, giữ lại Bạch Ca Nhi biết qua loa vài chữ với tiên sinh trong phủ, nhìn lại không giống. Nếu cũng cùng đưa Bạch Ca Nhi đi tộc học, lòng lại gánh trách nhiệm.” Hạ Viên nghe được lời Thượng Tiệp nói, cười nói: “Cái khác cũng thôi, làm sao thay quần áo đi nhà cầu vân vân này giấu giếm được người ta?”

“Tuy là gương mặt Bạch Ca Nhi tuần mỹ, bởi vì bé vừa sinh ra đã nuôi nấng ra vẻ con trai, nói chuyện cử chỉ không khác chút nào với Huyền Ca Nhi, người bên ngoài thật sự không có nghi ngờ. Chỉ là tuổi bé còn nhỏ quá, không biết giấu giếm, bây giờ đến tộc học, thật sự là không gạt được.” Thượng Tiệp nhất thời trầm ngâm, hồi lâu nói: “Thôi, qua hai năm lại bàn luận! Nếu không ăn thua gì khác mời một vị tiên sinh về phủ tới dạy bọn nhỏ.”

Tướng Huyền và Tướng Bạch vốn là thai long phượng. Lúc Tướng Bạch ra đời yếu ớt, suốt nửa không giữ được, Thái Tổ mẫu, Tướng lão phu nhân, cả đêm đến trong miếu tử mẫu cầu phúc, lại cầu xin Lão Sư Phụ tính toán tuyệt diệu trong miếu tính toán cho Tướng Huyền Tướng Bạch. Lão Sư Phụ nhìn bát tự của Tướng Huyền Tướng Bạch, trầm ngâm nói: “Trong một canh giờ, chia giờ đầu, giờ giữa, giờ đuôi. Giờ đầu chếch cứng rắn, giờ giữa không

nóng không lạnh, giờ đuôi chéch mềm. Hiện nay anh em ra đời ở giờ giữa, thêm hẳn là bé trai, dương khí sung túc, tự nhiên cường tráng.” Nói rồi ngừng một chút, “Tỷ nhi ra đời ở giờ đuôi, gồm cả nàng là bé gái, lại nhất định yếu ớt. Phù tướng quân thiên về dương khí, thích hợp nhất với con trai. Nếu tỷ nhi là con trai, dù là ra đời giờ đuôi cũng không ngại, nàng lại là bé gái, chỉ sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đánh cướp kẹ Đường Đường 2

Tướng lão phu nhân vốn là lo lắng, nghe được lời này, lòng dạ treo lên cả, khẩn cấp hỏi: “Liệu có biện pháp gì?”

Lão Sư Phụ gật gù đầu nói: “Biện pháp cũng có một cách, đó chính là giúp tỷ nhi mượn dương khí.”

“Mượn thế nào?” Tướng lão phu nhân nghe được có biện pháp, khẩn cầu: “Kính xin Lão Sư Phụ nói thẳng cho biết!”

“Coi tỷ nhi nuôi như ca nhi vậy, dĩ nhiên là mượn được dương khí của phù tướng quân.” Lão Sư Phụ cúi đầu xem một chút canh giờ bát tự của thai long phượng, ngẩng đầu lên nói: “Trừ mọi người phù tướng quân cũng và người bên ngoài quan hệ rất quan trọng với tỷ nhi, đối với những người khác chỉ tuyên bố tỷ nhi là con trai. Đợi nuôi đến mười ba tuổi, lựa giờ ngo (buổi trưa) vào ngày phạt đàn, đổi về nữ trang.”

Không biết là trùng hợp thật hay còn là biện pháp mượn dương khí có ích, Tướng Bạch đứng là giữ lại được rồi.

Tướng Hoa An, phụ thân Tướng Bạch, y theo nói: “Đã muốn coi tỷ nhi nuôi như ca nhi, đối ngoại đương nhiên tuyên bố phù tướng quân có được một cặp sinh đôi. Có điều Hạ phủ nhà mẹ đẻ Viên Tỷ Nhi và phù tướng công chúa chỗ nghĩa mẫu của nàng chỉ sợ phải nói lời thật.”

Tướng lão phu nhân gật gù đầu nói: “Chúng ta chỉ là cho tỷ nhi mượn dương khí, cũng không phải là thật sự muốn dấu diếm thân phận của nàng, đương nhiên phải nói thật với người của Hạ phủ và phù tướng công chúa. Người trong hai phủ cũng biết rõ nặng nhẹ, nhất định sẽ không để cho mọi người đều biết. Ngược lại đám người bà đỡ và bà vú chúng ta mời tới trong phủ, con khen thưởng nhiều hơn, nói rõ lợi hại việc tỷ nhi mượn dương khí, bọn họ trông coi miệng một chút. Người làm trong phủ mình cũng dặn bảo một phen, để bọn họ gọi tỷ nhi là Bạch Ca Nhi, không được nhắc tới hai chữ Tỷ Nhi.”

Tướng Hoa An là võ tướng, không có hứng thú với những thứ chút tính toán phía trên, nhưng lần trở lại này thật sự là nghe theo lời Lão Sư Phụ trong miếu tử mẫu mới giữ được Tướng Bạch, cảm thấy thả tin là có, không thể tin là không, đương nhiên đồng ý từng việc.

Hạ Viên hơi nghi ngờ đối với lời nói mượn dương khí, đợi lúc Tướng Bạch một tuổi lại muốn để bé thay đổi trở về nữ trang. Ai ngờ quần áo bé gái mới lên người không bao lâu, Tướng Bạch liền phát sốt lên, sốt một mạch bảy ngày mới lui. Linh hồn nhỏ bé của Hạ Viên thiếu chút nữa bị hù dọa không còn, từ đó về sau, cũng tin lời Lão Sư Phụ trong miếu, chỉ coi chừng cẩn thận xem Tướng Bạch thành con trai mà nuôi. Nuôi đến hôm nay hơn năm tuổi, mặc dù hơi nhỏ yếu, vẫn coi như là khỏe mạnh, lúc này toàn phủ mới lặng lẽ thở phào một hơi.

Thượng Tiệp và Hạ Viên nói chuyện ở trong phòng, Tướng Huyền Tướng Bạch lại lau chùi tiểu đường đệ Tướng Thanh, cùng nhau ngồi ngay ngắn trong đình nghỉ mát ở trong vườn, trầm ngâm nghe Lục thúc Tướng Hoa Cái của bọn họ kể chuyện xưa. Cả đám bà vú và nha đầu chờ ở bên ngoài đình nghỉ mát, bận rộn lần lượt bưng trà dâng nước.

Tướng Bạch chống cằm nghe mê mẩn, hôm nay nàng và ca ca Tướng Huyền mặc một dạng trang phục, một đầu tóc đen bóng mềm mại dùng dây nhưng đỏ buộc lại, phía trên khâu hai viên trân châu, tôn lên mặt mày càng thêm như vẽ, tuấn mỹ phi phàm.

“Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn từ đây đi qua, để lại tiền mua đường!” Lúc này Tướng Hoa Cái một tay chống nạnh, một tay làm một động tác tay gờ đao uy hiếp, nói đến chỗ căng thẳng, giọng nói khác nghiệt, giống như hẳn chính là Sơn Đại Vương (chúa núi) cướp của người giàu giúp người nghèo khó trong chuyện xưa đó.

Tướng Hoa Cái đang nói văng nước miếng, ngẩng đầu lại thấy Tam ca Tướng Hoa Hoàn của hắn tới từ một đầu khác, nhất thời có vẻ trốn tránh, đang muốn tránh né thì đã không còn kịp rồi.

“Đánh cướp!” Tướng Hoa Hoàn nghe được Tướng Hoa Cái kể chính là một chuyện xưa cướp bóc, học bộ dạng Sơn Đại Vương nhảy vào đình nghỉ mát, ngăn lại Tướng Hoa Cái muốn chạy, đưa tay nói: “Ngoan ngoan giao thanh đoản kiếm hôm qua mới có được kia ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!”

“Không có!” Tướng Hoa Cái lùi về phía sau một bước, sớm lao ra bên ngoài đình nghỉ mát, lên xuống mấy cái chạy không còn bóng dáng. Làm sao Tướng Hoa Hoàn cam lòng, sau đó đã đuổi theo.

“Lục thúc, chuyện xưa còn chưa kể xong, đừng đi mà!” Đám người Tướng Huyền vội vàng đứng dậy, theo sát ở sau lưng Tướng Hoa Hoàn đuổi theo Tướng Hoa Cái.

“Huyền Ca Nhi, Bạch Ca Nhi, Thanh Ca Nhi!” Bà vú và nha đầu vây người một lúc, thấy Tướng Huyền và Tướng Bạch cả đến Tướng Thanh chạy ra ngoài đình nghỉ mát, đều sợ bọn họ té, hô to gọi nhỏ đuổi theo ở phía sau.

Ba vị tiểu tử từ lúc năm ngoái học ngồi xổm trung bình tấn và đánh một bộ quyền thuật đơn giản với Tường Hoa Cái, bấp chân cũng rất có lực, lúc này vòng qua bụi hoa chạy đi, bà vú và nha đầu nhất thời cũng không đuổi kịp bọn họ.

Tường Huyền thấy bà vú ở phía sau chạy tới, vỗ tay chụp một phát, kéo Tường Bạch và Tường Thanh dừng lại, tiếng giòn giã nói: “Phân tán, sau đó tụ hợp lại ở cửa tròn bên kia!” Nói rồi chạy đến một phía khác. Tường Bạch và Tường Thanh nhìn nhau một cái, cũng cười hì hì tách ra phương hướng chạy đi.

“Huyền Ca Nhi, Bạch Ca Nhi!” Bà vú và nha đầu thấy ba người bọn họ tách ra chạy, cũng chỉ đành phải tách ra đuổi theo. Có điều bọn họ còn nhỏ thân thể nhanh nhẹn, hai ba lần đã chui không còn tung tích không còn bóng dáng.

Một lát sau, bên cạnh một bụi hoa khác lộ ra ba cái đầu nhỏ, cảnh giác nhìn một chút bốn phía, sau khi xác định không có người nào, lúc này mới vỗ bàn tay với nhau một cái, hưng phấn nói: “Cuối cùng cũng bỏ rơi đám bà vú. Chúng ta đánh cướp đi!” Nói rồi chạy đến cạnh cửa hình trăng tròn trong vườn đứng xếp thành một hàng.

“Tới, tới rồi, có dê béo đến rồi!” Tường Thanh đứng ở cuối cùng bên phải, từ góc độ của cậu nhìn lại, thấy Lý ma ma gù lưng tới đây, lúc này báo cáo với Tường Huyền: “Lão đại, tới đây là một vị lão nhân gia dễ xuống tay.”

“Rất tốt!” Tường Huyền học dáng vẻ Tường Hoa Cái mới vừa rồi gật đầu, nghiêm túc nói: “Chúng ta chỉ cầu tài, không tổn thương mạng người.”

Chờ khi Lý ma ma dần dần đến gần, Tường Huyền nhảy lên trước một bước thét to: “Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn từ đây đi qua, để lại. . .”

“Để lại kẹo mua đường!” Ở phía sau Tường Bạch non nớt cướp lời.

“Đứng, đứng, để lại kẹo mua đường!” Tường Huyền và Tường Thanh vừa nghe lời Tường Bạch nói, lần nữa la lời nói một lần.

Bởi vì mấy ngày nay khẩu vị bọn Tường Huyền không tốt, trong phủ mời đại phu đến xem cho bọn họ một chút, chỉ nói là nói không thông rồi, bảo mọi người trong phủ đừng cho bọn họ ăn kẹo, một chút cháo dễ tiêu chăm sóc mấy ngày, khẩu vị tự nhiên sẽ tốt thôi. một câu nói như vậy của đại phu, Tường Huyền và Tường Bạch đến cả Tường Thanh lại ước chừng bốn ngày không ăn được một viên kẹo. Bọn họ cũng biết trong ngực Lý ma ma thường giấu mấy viên kẹo, lúc này không đánh cướp bà thì đánh cướp người nào?

Lý ma ma thấy được chỉ có mấy người Tường Huyền bọn họ, ở trước mặt bà vú nha đầu không có một người, biết lại bị bọn họ quăng rồi, chỉ giương mắt chung quanh, muốn tìm một tiểu nha đầu đi thông báo tin, trong miệng lại cười nói: “Mấy vị Đại Vương tha mạng! Ta giao ra kẹo mua đường là được!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Như Hoàng Oanh rời hang

Đám người bà vú Lý đang tìm bọn Tường Huyền Tường Bạch, vừa quay đầu thấy Lý ma ma vội vã tới đây, không khỏi cười nói: “Lý ma ma, người đây là làm sao rồi? Giữa ban ngày, bộ đáng lại như gặp nạn.”

“Không phải là gặp nạn rồi hả?” Lý ma ma vừa thấy đám người bà vú Lý, không khỏi vỗ đùi nói: “Mà các ngươi đúng là tìm Huyền Ca Nhi và Bạch Ca Nhi à? Bọn họ ở cửa tròn đầu kia đánh cướp ma ma và nha đầu đi qua! Ta sợ bọn họ phát sinh sơ xuất, vội vàng tới đây nói cho các ngươi biết.”

Bà vú Lý vừa nghe, vội dẫn nha đầu chạy gấp tới cửa tròn bên kia, nhưng không thấy bọn Tường Huyền, nhất thời lại thật sự sợ bọn họ phát sinh sơ xuất, cũng bắt đầu sốt ruột. Không có cách nào, chỉ đành phải lệnh người đi báo cho Tường Hoa An.

Lúc này, bọn Tường Huyền Tường Bạch lại đổi địa điểm đánh cướp, đều cười hì hì nói: “Lý ma ma khẳng định đi thông báo tin tức, chỉ là chúng ta cũng không ngu ngốc, làm sao ở lại tại chỗ đợi bọn họ vừa vịn bắt?”

Vừa nói chuyện, từng người lột giấy gói kẹo ra, ngậm kẹo vào trong miệng. May trong ngực Lý ma ma giấu ba viên kẹo, lúc này mới tránh khỏi thảm kịch chia của không đều, lúc này ba Son Đại Vương vẫn ở chung hòa thuận, có thương có lượng.

“Rốp” một tiếng, Tường Thanh cắn nát kẹo trong miệng, nhai mấy cái, không bao lâu, kẹo đã tan chảy ra rồi, chỉ còn lại một chút vị ngọt, đến cả mảnh vụn chấm nhỏ cũng không còn. Không khỏi sờ sờ quai hàm, cười hắc hắc nói: “Kẹo này thật ngọt!”

Tường Bạch ngậm kẹo trong miệng, dùng đầu lưỡi đẩy đến quai hàm, vung vẩy tay nhỏ bé trắng nõn, có kết luận nói: “Kẹo đánh cướp được khá là ngọt!”

Kẹo trong miệng Tường Huyền cũng nhai nát rồi, lúc này che tay ở trên trán làm hình viễn vọng, “Lại có dê béo tới, chúng tiểu nhân, làm tốt chuẩn bị.”

Nơi này, cậu nói xong, cẩn thận nhìn lên người tới, lại hoảng hồn, quay đầu hô: “Khẩn cấp, chia ra chạy mau!” Nói rồi nhanh chân bỏ chạy. Tường Bạch và Tường Bạch cũng thấy mấy người tới, một người trong đó lại là Tường Hoa An, vội theo sát ở sau lưng Tường Huyền bỏ chạy.

“Chạy trốn nơi đâu?” Tường Hoa An vừa lên xuống, khí định thần nhân (nhân nhĩ bình tĩnh) ngăn lại ba đứa nhóc, thuận tiện chụp tới Tường Bạch chạy trốn quá nhanh, không kịp kiềm hãm tư thế đứng vào trên đùi hắn, xách lên ngồi ở trên đầu vai, cúi đầu nói với Tường Huyền và Tường Thanh: “Tất cả theo ta tới đây, nghịch ngợm đến không có giới hạn rồi, lại đánh cướp Lý ma ma.”

Hạ Viên nghe được Tường Huyền Tường Bạch đi đánh cướp Lý ma ma, chỉ vì một viên kẹo, không khỏi rầu rĩ, Tường Huyền cũng thôi đi, nếu mặc cho Tường Bạch tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ thật sự sẽ nuôi thành tính tình con trai. Nhất thời nói với Tường Hoa An: “Sau này mỗi sớm các người luyện võ, chỉ gọi người dẫn Tiểu Huyền đi qua, để lại Tiểu Bạch theo thiếp học nữ công một canh giờ. Hiện nay, nàng cũng hơn năm tuổi rồi, trước tiên phải học một ít đánh túi lưới, qua chút thời gian học thêu khăn tay. Dù sao cũng là con gái, tương lai nếu tìm nhà chồng, không biết một chút thêu thùa, đúng là thua thiệt.”

“Không biết việc thêu thùa có thể tìm nhà chồng tốt như thường, con gái Tường Hoa An ta, ai dám chê?” Tường Hoa An tròn mảy nói: “Nếu không có nữa thì, đến lúc đó chọn hai nha đầu của hồi môn may và hơn người là được.”

“Nói bậy gì đó? Nếu tương lai lập gia đình, cái khác cũng thôi, chẳng lẽ toàn bộ áo trong của chính nàng và tước công để tú nương và nha đầu làm?” Hạ Viên thấy Tường Hoa An thương Tường Bạch, không nỡ để cho nàng học may vá, duỗi ngón tay chọc chọc ngực Tường Hoa An nói: “Từ lúc thiếp gả tới, không phải là chàng nhất định muốn thiếp tự mình làm áo trong mới mặc?”

“Đó là bởi vì nàng làm, mặc lên thoải mái.” Tường Hoa An chọc bắt được ngón tay Hạ Viên, kéo nàng vào trong lòng, trầm giọng nói: “Trang Ca Nhi cũng hơn một tuổi rồi, chúng ta lại sinh một đứa đi!”

“Hôm nay, thiếp bị Trang Ca Nhi làm cho cả người không còn hơi sức.”

“Nàng không cần dùng tí xú sức, chỉ cần ngoan ngoãn nằm là được.”

“.....”

Thấy bộ dáng Tường Bạch tuy đẹp, cử chỉ y như Tường Huyền, cuối cùng Hạ Viên sợ nàng thay đổi tính tình, mỗi sớm rút một canh giờ dạy nàng nữ công, lại từ từ dạy nàng một chút quy củ cô gái nên chú ý. Tường Bạch thấy Tường Huyền không cần học may vá, mình lại phải học, chỉ nghiêng đầu hỏi Hạ Viên: “Nương, sao ca ca không cần học cái này?”

“Ca ca là con trai, nên không cần học cái này.” Hạ Viên thấy Tường Bạch còn có chút u mê, ôm chặt tới nói: “Bạch Ca Nhi, con là bé gái, bởi vì khi còn bé thân thể yếu đuối, lúc này mới giả trang thành bộ dạng như ca ca, nuôi như con trai.” Hạ Viên tí mỉ giải thích một lần nguyên nhân vì sao phải giả trang nàng thành con trai.

Tường Bạch cũng lạnh lợi, một cái liền hiểu rõ mình khác với Tường Huyền, nghe được giải thích của Hạ Viên, gật đầu nói: “Con hiểu rồi, giả trang nam trang thì sẽ không ngã bệnh.”

“Đúng vậy, nhưng cuối cùng con là bé gái, đương nhiên phải học thêu thùa nữ công. Nếu không, tương lai đổi lại nữ trang, chỉ biết múa kiếm, tóm lại không ổn.” Hạ Viên cười sờ đầu Tường Bạch, bắt đầu tay cầm tay dạy nàng thêu thùa.

Trôi qua mấy tháng, thừa dịp sinh nhật Tường Hoa An, Tường Bạch tốn thời gian vài ngày, thêu một cái hà bao đưa lên, ngọt ngào cười nói: “Chúc phụ thân phúc thọ an khang!”

Tường Hoa An nhận lấy hà bao vừa nhìn, che giấu lương tâm ra sức khen: “Quả táo này thêu thật xinh đẹp!”

“Phụ thân, người ta thêu là đào tiên!”

“A, đào tiên này thêu tròn trịa, rất đẹp!”

“Phụ thân thích là tốt rồi, sáng mai con sẽ thêu cho người một cái khăn tay.”

“Đồ Tiểu Bạch thêu, phụ thân dĩ nhiên thích!”

Thứ tròn tròn nhẵn nhúm trên hà bao kia thì ra là đào tiên! Nếu đào tiên lớn lên thành bộ dáng kia, sẽ làm cho người ta buồn rầu rồi! Tường Huyền đưa lên lễ mừng thọ mình chuẩn bị, vừa lộ đầu nhìn hà bao Tường Bạch thêu, lạng lẽ le lưỡi một cái. Lại nghe Tường Bạch tới hỏi: “Ca ca, người cũng cảm thấy đào tiên ta thêu xinh đẹp, đúng không?”

Ta có thể nói không phải sao? Tường Huyền thấy Tường Bạch mong đợi đầy cõi lòng nhìn mình, cuối cùng không đành lòng nói thật, chỉ đành phải gật đầu lung tung nói: “Ừ, rất đẹp!”

“Nếu ca ca cũng cảm thấy đẹp, sinh nhật lần tới chúng ta tặng quà cho nhau, ta cũng thêu một cái hà bao tặng cho người.” Tường Bạch hết sức vui vẻ, khoe miệng nhỏ nhắn cười vênh lên. Ha ha, bé gái chính là trời sinh khéo tay, tùy tiện thêu cái hà bao đều có người muốn cướp. Ta quyết định, nhất định phải học thêu thùa thật tốt, tương lai làm người có tiền đồ.

Ô ô, ta không muốn nhận được hà bao xấu như vậy đâu! Tường Huyền âm thầm hối hận vừa nãy làm trái lương tâm khen cái hà bao kia đẹp!

Tướng Bạch thấy bộ dạng Tướng Huyền, cười hi hi nói: “Ca ca, ngươi nghe được ta muốn tự tay thêu hà bao cho ngươi, sướng đến phát rồ rồi nhỉ? Còn có hai tháng chính là sinh nhật chúng ta, ta sẽ cố gắng thêu, nhất định thêu ra một cái hà bao xinh đẹp hơn so với tặng cho phụ thân. Đến lúc đó ngươi đặt đồ lễ tề vào trong hà bao, mỗi ngày treo ở trên eo, thật là uy phong!”

Tướng Huyền nhìn Tướng Hoa An một cái, thấy hắn đã bỏ đồ lễ tề vào trong hà bao Tướng Bạch thêu, treo hà bao ở trên eo rồi. Lúc này không khỏi yên lặng rơi lệ rồi, ta không muốn treo một cái hà bao xấu xí như vậy ở trên eo giống như phụ thân vậy đâu!

Bởi vì được Tướng Hoa An tán thưởng, Tướng Bạch vui vẻ học thêu hà bao, ngày này dậy sớm lại làm thêu thừa một hồi, lúc này mới thay quần áo, dắt người đi tới phòng luyện võ. Mới đến phòng luyện võ, đã thấy được ngoài phòng đứng rất nhiều người lạ mắt. Bởi vì mọi người phủ tướng quân si mê võ, lúc đó có võ tướng tới đây thân thiết chà xát võ nghệ với đám người Tướng Hoa An. Tướng Bạch thấy rất nhiều người tới, ngược lại cũng không để ý lắm, vừa vặn Tướng Hoa Cái ra ngoài, không khỏi tiến lên hỏi: “Lục thúc, hôm nay là ai tới? Thật là nhiều người nha!”

“Vị quần áo màu đen kia là An Đông vương, vị quần áo đỏ thẫm kia là Thục Tây vương, vị quần áo màu thạch anh kia là Tấn Nam vương.” Tướng Hoa Cái thấy Tướng Bạch tới, cười nói: “Huyền Ca Nhi Thanh Ca Nhi đã từng gặp bọn họ, con cũng mau đi vào gặp gỡ. Sau này bọn họ sẽ cùng nhau học võ với các con.”

Thì ra là nước Nam Xương và nước Bắc Thành kết thân, công chúa nước Nam Xương gả cho Tam hoàng tử nước Bắc Thành, Đường Chí Lễ làm chính phi, sinh dục có ba người con trai. Đầu năm nay, con trai của Đường Chi Lễ, Đường Thế Thành, tới nước Nam Xương bái kiến ngoại tổ phụ (ông ngoại) Hoàng đế Sùng Chiêu này, chấp lễ rất cung kính, lại dâng biểu muốn đàm văn luận võ với mấy vị biểu huynh đệ, Hoàng đế Sùng Chiêu đương nhiên đồng ý.

Ai ngờ bởi vì hiện nay Thái Bình Thịnh Thế, nước Nam Xương dần dần khinh võ trọng văn, đám hoàng tôn chỉ lo đọc sách, hơi hoang phế cử chỉ võ học, về thi thư cũng có thể bàn luận cao thấp với Đường Thế Thành, về võ học lại không phải là đối thủ.

Hoàng Đế Sùng Chiêu thấy Đường Thế Thành là trẻ con chỉ mới tám tuổi, lại văn võ song toàn, hạ thấp mấy hoàng tôn mình từng người một xuống, trong bụng rất là không vui.

Lúc này đám người thái tử và nhị hoàng tử cũng hối hận thường ngày không tìm Võ Sư cao minh cho các con học nghệ, khiến mất mặt với Đường Thế Thành, trên mặt tối tăm. Đợi Đường Thế Thành vừa đi, nhất thời đều bận rộn tìm kiếm Võ Sư về phủ dạy các con võ nghệ.

Sau đó Mịch Liêu trong phủ nhị hoàng tử nhắc một câu, nói chỗ học võ tốt nhất không đâu bằng phủ tướng quân. Lại nói đám con trai phủ tướng quân say mê nhất là võ học, vừa biết đi đã bắt đầu luyện võ, ca nhi lớn 5, 6 tuổi trong phủ bọn họ một quyền là có thể đánh ngã một thư sinh yếu đuối, nếu đi theo luyện võ với những ca nhi phủ tướng quân này, mọi người tranh đua, tiến bộ nhanh nhất vẫn vẫn.

Nhị hoàng tử ý động một chút, tìm thái tử nói lại lời Mịch Liêu. Thái tử cũng gật đầu nói: “Lời ấy rất là có lý.” Y theo bẩm báo Hoàng Đế Sùng Chiêu. Hoàng Đế Sùng Chiêu bèn nói: “Nếu như thế, trung tuần mỗi tháng, hãy đưa Chính Sung, Thu Ba và Thiếu Phi đến phủ tướng quân học võ đi! Không cần điều động binh lực, chỉ có mọi người bình thường phủ tướng quân ở lại đó là đủ rồi.” Nhất thời tuyên Tướng Hoa An vào cung, trước mặt dặn dò mấy câu liền gọi bọn Cố Chính Sung đi ra bái sư.

Năm nay, An Đông vương Cố Chính Sung tám tuổi, là con trưởng của thái tử. Bởi vì cậu là hoàng trưởng tôn, tính tình lại khá là trầm ổn, Hoàng đế Sùng Chiếu coi trọng nhất.

Thục Tây vương Cố Thu Ba là con trưởng của nhị hoàng tử, năm nay bảy tuổi, rất được phụ thân họ yêu thích.

Tấn Nam vương Cố Thiếu Phi là con trưởng của Tam hoàng tử, năm nay sáu tuổi, từ nhỏ nói chuyện làm người khác ưa thích, Đường Kim hoàng hậu rất là sủng ái.

Lại nói Tướng Hoa An nghe được tiếng Tướng Bạch, cũng bận rộn đề năng đi vào gặp bọn Cố Chính Sung.

Tuy Cố Chính Sung là Hoàng thái tôn, tính tình ôn hoà hiền hậu, thấy Tướng Bạch hành lễ, vội nói: “Không cần đa lễ, chúng ta đi theo Thiếu Tướng quân học võ, cũng coi là đồ đệ của Thiếu Tướng quân, sau này chúng ta chính là sư huynh đệ rồi.”

Cố Thu Ba và Cố Thiếu Phi thấy được bộ dáng Tướng Bạch, lại nhìn chăm chú một chút: trước đó đã sớm nghe đồn dáng dấp Bạch Ca Nhi phủ tướng quân giống như bé gái, hôm nay vừa thấy, quả nhiên! Thật nghiệp chương, ca nhi phủ tướng quân luôn luôn uy vũ, không biết làm sao lại sinh ra một đứa ẻo lả? Nghe một chút cái tiếng nói này, giòn giòn như Hoàng Oanh rì rào, khiến người nghe xong rung động mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 4: Như Hoàng Oanh rì rào

Đám người bà vú Lý đang tìm bọn Tướng Huyền Tướng Bạch, vừa quay đầu thấy Lý ma ma vội vã tới đây, không khỏi cười nói: “Lý ma ma, người đây

là làm sao rồi? Giữa ban ngày, bộ dáng lại như gặp nạn.”

“Không phải là gặp nạn rồi hả?” Lý ma ma vừa thấy đám người bà vú Lý, không khỏi vỗ đùi nói: “Mà các người đúng là tìm Huyền Ca Nhi và Bạch Ca Nhi à? Bọn họ ở cửa tròn đầu kia đánh cướp ma ma và nha đầu đi qua! Ta sợ bọn họ phát sinh sơ xuất, vội vàng tới đây nói cho các người biết.”

Bà vú Lý vừa nghe, vội dẫn nha đầu chạy gấp tới cửa tròn bên kia, nhưng không thấy bọn Tửng Huyền, nhất thời lại thật sự sợ bọn họ phát sinh sơ xuất, cũng bắt đầu sốt ruột. Không có cách nào, chỉ đành phải lệnh người đi báo cho Tửng Hoa An.

Lúc này, bọn Tửng Huyền Tửng Bạch lại đổi địa điểm đánh cướp, đều cười hi hi nói: “Lý ma ma khẳng định đi thông báo tin tức, chỉ là chúng ta cũng không ngu ngốc, làm sao ở lại tại chỗ đợi bọn họ vừa vặn bắt?”

Vừa nói chuyện, từng người lột giấy gói kẹo ra, ngâm kẹo vào trong miệng. May trong ngực Lý ma ma giấu ba viên kẹo, lúc này mới tránh khỏi thảm kịch chia của không đều, lúc này ba Sơn Đại Vương vẫn ở chung hòa thuận, có thương có lượng.

“Rốp” một tiếng, Tửng Thanh cắn nát kẹo trong miệng, nhai mấy cái, không bao lâu, kẹo đã tan chảy ra rồi, chỉ còn lại một chút vị ngọt, đến cả mảnh vụn chấm nhỏ cũng không còn. Không khỏi sờ sờ quai hàm, cười hắc hắc nói: “Kẹo này thật ngọt!”

Tửng Bạch ngâm kẹo trong miệng, dùng đầu lưỡi đẩy đến quai hàm, vung vẩy tay nhỏ bé trắng nõn, có kết luận nói: “Kẹo đánh cướp được khá là ngọt!”

Kẹo trong miệng Tửng Huyền cũng nhai nát rồi, lúc này che tay ở trên trán làm hình viễn vọng, “Lại có dê béo tới, chúng tiểu nhân, làm tốt chuẩn bị.” Nơi này, cậu nói xong, cẩn thận nhìn lên người tới, lại hoảng hồn, quay đầu hô: “Khẩn cấp, chia ra chạy mau!” Nói rồi nhanh chân bỏ chạy. Tửng Thanh và Tửng Bạch cũng thấy mấy người tới, một người trong đó lại là Tửng Hoa An, vội theo sát ở sau lưng Tửng Huyền bỏ chạy.

“Chạy trốn nơi đâu?” Tửng Hoa An vừa lên xuống, khí định thần nhàn (nhân nhả bình tĩnh) ngăn lại ba đứa nhóc, thuận tiện chụp tới Tửng Bạch chạy trốn quá nhanh, không kịp kiểm hãm tư thế đụng vào trên đùi hắn, xách lên ngồi ở trên đầu vai, cúi đầu nói với Tửng Huyền và Tửng Thanh: “Tất cả theo ta tới đây, nghịch ngợm đến không có giới hạn rồi, lại đánh cướp Lý ma ma.”

Hạ Viên nghe được Tửng Huyền Tửng Bạch đi đánh cướp Lý ma ma, chỉ vì một viên kẹo, không khỏi rầu rĩ, Tửng Huyền cũng thôi đi, nếu mặc cho Tửng Bạch tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ thật sự sẽ nuôi thành tính tình con trai. Nhất thời nói với Tửng Hoa An: “Sau này mỗi sớm các người luyện võ, chỉ gọi người dẫn Tiểu Huyền đi qua, để lại Tiểu Bạch theo thiếp học nữ công một canh giờ. Hiện nay, nàng cũng hơn năm tuổi rồi, trước tiên phải học một ít đánh túi lưới, qua chút thời gian học thêu khăn tay. Dù sao cũng là con gái, tương lai nếu tìm nhà chồng, không biết một chút thêu thùa, đúng là thua thiệt.”

“Không biết việc thêu thùa có thể tìm nhà chồng tốt như thường, con gái Tửng Hoa An ta, ai dám chê?” Tửng Hoa An tròn mảy nói: “Nếu không có nữa thì, đến lúc đó chọn hai nha đầu của hồi môn may và hơn người là được.”

“Nói bậy gì đó? Nếu tương lai lập gia đình, cái khác cũng thôi, chẳng lẽ toàn bộ áo trong của chính nàng và tước công để tú nương và nha đầu làm?” Hạ Viên thấy Tửng Hoa An thương Tửng Bạch, không nỡ để cho nàng học may vá, duỗi ngón tay chọc chọc ngực Tửng Hoa An nói: “Từ lúc thiếp già tới, không phải là chàng nhất định muốn thiếp tự mình làm áo trong mới mặc?”

“Đó là bởi vì nàng làm, mặc lên thoải mái.” Tửng Hoa An chọc bắt được ngón tay Hạ Viên, kéo nàng vào trong lòng, trầm giọng nói: “Trang Ca Nhi cũng hơn một tuổi rồi, chúng ta lại sinh một đứa đi!”

“Hôm nay, thiếp bị Trang Ca Nhi làm cho cả người không còn hơi sức.”

“Nàng không cần dùng tí xú sức, chỉ cần ngoan ngoãn nằm là được.”

“.....”

Thấy bộ dáng Tửng Bạch tuy đẹp, cử chỉ y như Tửng Huyền, cuối cùng Hạ Viên sợ nàng thay đổi tính tình, mỗi sớm rút một canh giờ dạy nàng nữ công, lại từ từ dạy nàng một chút quy củ cô gái nên chú ý. Tửng Bạch thấy Tửng Huyền không cần học may vá, mình lại phải học, chỉ nghiêng đầu hỏi Hạ Viên: “Nương, sao ca ca không cần học cái này?”

“Ca ca là con trai, nên không cần học cái này.” Hạ Viên thấy Tửng Bạch còn có chút u mê, ôm cằm tới nói: “Bạch Ca Nhi, con là bé gái, bởi vì khi còn bé thân thể yếu đuối, lúc này mới giả trang thành bộ dạng như ca ca, nuôi như con trai.” Hạ Viên tí mỉ giải thích một lần nguyên nhân vì sao phải giả trang nàng thành con trai.

Tửng Bạch cũng lanh lợi, một cái liền hiểu rõ mình khác với Tửng Huyền, nghe được giải thích của Hạ Viên, gật đầu nói: “Con hiểu rồi, giả trang nam trang thì sẽ không ngã bệnh.”

“Đúng vậy, nhưng cuối cùng con là bé gái, đương nhiên phải học thêu thùa nữ công. Nếu không, tương lai đổi lại nữ trang, chỉ biết múa kiếm, tóm lại không ổn.” Hạ Viên cười sờ đầu Tửng Bạch, bắt đầu tay cầm tay dạy nàng thêu thùa.

Trôi qua mấy tháng, thừa dịp sinh nhật Tửng Hoa An, Tửng Bạch tốn thời gian vài ngày, thêu một cái hà bao đưa lên, ngọt ngào cười nói: “Chúc phụ thân phúc thọ an khang!”

Tửng Hoa An nhận lấy hà bao vừa nhìn, che giấu lương tâm ra sức khen: “Quả táo này thêu thật xinh đẹp!”

“Phụ thân, người ta thêu là đào tiên!”

“A, đào tiên này thêu tròn trịa, rất đẹp!”

“Phụ thân thích là tốt rồi, sáng mai con sẽ thêu cho người một cái khăn tay.”

“Đồ Tiểu Bạch thêu, phụ thân dĩ nhiên thích!”

Thứ tròn tròn nhẵn nhúm trên hà bao kia thì ra là đào tiên! Nếu đào tiên lớn lên thành bộ dáng kia, sẽ làm cho người ta buồn rầu rồi! Tưởng Huyền đưa lên lễ mừng thọ mình chuẩn bị, vừa lộ đầu nhìn hà bao Tưởng Bạch thêu, lặng lẽ le lưỡi một cái. Lại nghe Tưởng Bạch tới hỏi: “Ca ca, người cũng cảm thấy đào tiên ta thêu xinh đẹp, đúng không?”

Ta có thể nói không phải sao? Tưởng Huyền thấy Tưởng Bạch mong đợi đầy cõi lòng nhìn mình, cuối cùng không đành lòng nói thật, chỉ đành phải gật đầu lung tung nói: “Ừ, rất đẹp!”

“Nếu ca ca cũng cảm thấy đẹp, sinh nhật lần tới chúng ta tặng quà cho nhau, ta cũng thêu một cái hà bao tặng cho người.” Tưởng Bạch hết sức vui vẻ, khoe miệng nhỏ nhắn cười vênh lên. Ha ha, bé gái chính là trời sinh khéo tay, tùy tiện thêu cái hà bao đều có người muốn cướp. Ta quyết định, nhất định phải học thêu thừa thật tốt, tương lai làm người có tiền đồ.

Ô ô, ta không muốn nhận được hà bao xấu như vậy đâu! Tưởng Huyền âm thầm hối hận vừa nãy làm trái lương tâm khen cái hà bao kia đẹp!

Tưởng Bạch thấy bộ dạng Tưởng Huyền, cười hi hi nói: “Ca ca, người nghe được ta muốn tự tay thêu hà bao cho người, sướng đến phát rồ rồi nhỉ? Còn có hai tháng chính là sinh nhật chúng ta, ta sẽ cố gắng thêu, nhất định thêu ra một cái hà bao xinh đẹp hơn so với tặng cho phụ thân. Đến lúc đó người đặt đồ lễ tề vào trong hà bao, mỗi ngày treo ở trên eo, thật là uy phong!”

Tưởng Huyền nhìn Tưởng Hoa An một cái, thấy hắn đã bỏ đồ lễ tề vào trong hà bao Tưởng Bạch thêu, treo hà bao ở trên eo rồi. Lúc này không khỏi yên lặng rơi lệ rồi, ta không muốn treo một cái hà bao xấu xí như vậy ở trên eo giống như phụ thân vậy đâu!

Bởi vì được Tưởng Hoa An tán thưởng, Tưởng Bạch vui vẻ học thêu hà bao, ngày này dậy sớm lại làm thêu thừa một hồi, lúc này mới thay quần áo, dắt người đi tới phòng luyện võ. Mới đến phòng luyện võ, đã thấy được ngoài phòng đứng rất nhiều người lạ mắt. Bởi vì mọi người phủ tướng quân si mê võ, lúc đó có võ tướng tới đây thân thiết chà xát võ nghệ với đám người Tưởng Hoa An. Tưởng Bạch thấy rất nhiều người tới, ngược lại cũng không để ý lắm, vừa vặn Tưởng Hoa Cái ra ngoài, không khỏi tiến lên hỏi: “Lục thúc, hôm nay là ai tới? Thật là nhiều người nha!”

“Vị quần áo màu đen kia là An Đông vương, vị quần áo đỏ thẫm kia là Thục Tây vương, vị quần áo màu thạch anh kia là Tấn Nam vương.” Tưởng Hoa Cái thấy Tưởng Bạch tới, cười nói: “Huyền Ca Nhi Thanh Ca Nhi đã từng gặp bọn họ, con cũng mau đi vào gặp gỡ. Sau này bọn họ sẽ cùng nhau học võ với các con.”

Thì ra là nước Nam Xương và nước Bắc Thành kết thân, công chúa nước Nam Xương gả cho Tam hoàng tử nước Bắc Thành, Đường Chí Lễ làm chính phi, sinh dục có ba người con trai. Đầu năm nay, con trai của Đường Chi Lễ, Đường Thế Thành, tới nước Nam Xương bái kiến ngoại tổ phụ (ông ngoại) Hoàng đế Sùng Chiêu này, chấp lễ rất cung kính, lại dâng biểu muốn đàm văn luận võ với mấy vị biểu huynh đệ, Hoàng đế Sùng Chiêu đương nhiên đồng ý.

Ai ngờ bởi vì hiện nay Thái Bình Thịnh Thế, nước Nam Xương dần dần khinh võ trọng văn, đám hoàng tôn chỉ lo đọc sách, hơi hoang phế cử chỉ võ học, về thi thư cũng có thể bàn luận cao thấp với Đường Thế Thành, về võ học lại không phải là đối thủ.

Hoàng Đế Sùng Chiêu thấy Đường Thế Thành là trẻ con chỉ mới tám tuổi, lại văn võ song toàn, hạ thấp mấy hoàng tôn mình từng người một xuống, trong bụng rất là không vui.

Lúc này đám người thái tử và nhị hoàng tử cũng hối hận thường ngày không tìm Võ Sư cao minh cho các con học nghệ, khiến mất mặt với Đường Thế Thành, trên mặt tối tăm. Đợi Đường Thế Thành vừa đi, nhất thời đều bận rộn tìm kiếm Võ Sư về phủ dạy các con võ nghệ.

Sau đó Mịch Liêu trong phủ nhị hoàng tử nhắc một câu, nói chỗ học võ tốt nhất không đâu bằng phủ tướng quân. Lại nói đám con trai phủ tướng quân say mê nhất là võ học, vừa biết đi đã bắt đầu luyện võ, ca nhi lớn 5, 6 tuổi trong phủ bọn họ một quyền là có thể đánh ngã một thư sinh yếu đuối, nếu đi theo luyện võ với những ca nhi phủ tướng quân này, mọi người tranh đua, tiến bộ nhanh nhất vẫn.

Nhị hoàng tử ý động một chút, tìm thái tử nói lại lời Mịch Liêu. Thái tử cũng gật đầu nói: “Lời ấy rất là có lý.” Y theo bẩm báo Hoàng Đế Sùng Chiêu. Hoàng Đế Sùng Chiêu bèn nói: “Nếu như thế, trung tuần mỗi tháng, hãy đưa Chính Sung, Thu Ba và Thiếu Phi đến phủ tướng quân học võ đi! Không cần điều động binh lực, chỉ có mọi người bình thường phủ tướng quân ở lại đó là đủ rồi.” Nhất thời tuyên Tưởng Hoa An vào cung, trước mặt dặn dò mấy câu liền gọi bọn Cô Chính Sung đi ra bái sư.

Năm nay, An Đông vương Cố Chính Sung tám tuổi, là con trưởng của thái tử. Bởi vì cậu là hoàng trưởng tôn, tính tình lại khá là trầm ổn, Hoàng đế Sùng Chiếu coi trọng nhất.

Thục Tây vương Cố Thu Ba là con trưởng của nhị hoàng tử, năm nay bảy tuổi, rất được phụ thân họ yêu thích.

Tấn Nam vương Cố Thiếu Phi là con trưởng của Tam hoàng tử, năm nay sáu tuổi, từ nhỏ nói chuyện làm người khác ưa thích, Đường Kim hoàng hậu rất là sủng ái.

Lại nói Tường Hoa An nghe được tiếng Tường Bạch, cũng bận rộn để nằng đi vào gặp bọn Cổ Chính Sung.

Tuy Cổ Chính Sung là Hoàng thái tôn, tính tình ôn hoà hiền hậu, thấy Tường Bạch hành lễ, vội nói: “Không cần đa lễ, chúng ta đi theo Thiếu Tướng quân học võ, cũng coi là đồ đệ của Thiếu Tướng quân, sau này chúng ta chính là sư huynh đệ rồi.”

Cổ Thu Ba và Cổ Thiếu Phi thấy được bộ dáng Tường Bạch, lại nhìn chăm chú một chút: trước đó đã sớm nghe đồn dáng dấp Bạch Ca Nhi phủ tướng quân giống như bé gái, hôm nay vừa thấy, quả nhiên! Thật nghiệp chương, ca nhi phủ tướng quân luôn luôn uy vũ, không biết làm sao lại sinh ra một đứa eo lả? Nghe một chút cái tiếng nói này, giọng giả giống như Hoàng Oanh ròi hang, khiến người nghe xong rung động mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người nào thù hà bao

Bởi vì Cổ Chính Sung bọn họ học qua một chút công phu với võ sư, Tường Hoa An bèn muốn kiểm tra so sánh bọn họ học như thế nào, nhất thời gọi Tường Huyền đi xuống đối chiêu với Cổ Chính Sung, gọi Tường Bạch đối chiêu với Cổ Thu Ba. Tường Thanh tự nhiên đối chiêu với Cổ Thiếu Phi.

Đề ta đối chiêu với hần? Cổ Thu Ba vừa nảy vẫn nói xấu sau lưng Tường Bạch với Cổ Thiếu Phi, lúc này đứng ở trước mặt nằng, liếc nhìn vóc dáng nằng nhỏ yếu, không nhìn được đặt ngang bàn tay ở ngực mình so so. Cười đều lườm Tường Bạch một cái, hắc hắc, còn chưa có cao đến ngực ta, muốn đánh với ta? Đối đãi sẽ không đánh người đến khóc nhè?

Tường Bạch sớm nhìn thấy động tác của Cổ Thu Ba, trong lỗ mũi âm thầm hừ một tiếng: cho rằng cao hơn ta một cái đầu, là có thể dễ dàng đánh ngã ta? Nhìn một chút bộ dạng thẳng nhóc này ngông cuồng, không biết trời cao đất rộng. Nếu không phải thấy ta nhắm có thể chinh đồn người, làm sao phụ thân sẽ mặc cho ta xuống sân?

Cổ Thu Ba suy đoán một đầu ngón tay của mình là có thể ấn ngã Tường Bạch, cảm thấy thẳng như vậy không về vang gì, nửa cúi đầu xuống, trên cao nhìn xuống nói: “Người sử dụng binh khí gì?” Duỗi tay liền đánh cho bé con giống như cây đậu mầm trắng này khóc, dù sao vẫn ngượng ngùng nha! Vẫn là để cho hần cầm binh khí khoa tay múa chân mấy cái lại xuống sân thôi!

Tường Bạch xoay người lấy kiếm gỗ thường ngày mình quen dùng trên giá binh khí, tay phải kéo một kiếm hoa, mũi kiếm vừa chấm, trụ dưới mặt đất, cầm gối trên chuôi kiếm, giọng nói: “Người muốn quyền suông đối chiêu với ta sao?” Nếu người dám sơ ý, sau đó ta sẽ khiến người rã rời đầy đất!

“Ta dùng thương!” Cổ Thu Ba thấy Tường Bạch kéo một kiếm hoa, nói thầm: vung một hồi như vậy thì cho rằng ta sẽ sợ người? Nói thầm trong lòng, xoay người lấy một cây thương gỗ ở trên giá binh khí, cân nhắc trọng lượng, vung một cái, cảm thấy tiện tay, lúc này mới xoay người lại nói: “Bắt đầu!”

Vào lúc bọn họ nói chuyện, Cổ Chính Sung Cổ Thiếu Phi đã bắt đầu đánh với Tường Huyền Tường Thanh. Thái tử và nhị hoàng tử mời võ sư cho Cổ Chính Sung Cổ Thiếu Phi, đương nhiên dạy bọn hần công phu thật, tiếc rằng ra chiêu này thì sợ tổn thương tới những hoàng tôn này, nào dám ra sức đánh? Tường Huyền Tường Thanh trẻ con, đương nhiên không kiêng kỵ nhiều như vậy, lại kiếm bọn họ mỗi ngày luyện võ, sợ ý một chút sẽ chịu đòn, lúc này đánh nhau với Cổ Chính Sung Cổ Thiếu Phi, đương nhiên sử dụng sức lực mạnh mẽ ra chiêu với đám người Tường Hoa Cái, chỉ một lúc đã dồn ép Cổ Chính Sung và Cổ Thiếu Phi đến góc tường. Tường Hoa An thấy được thắng bại đã phân, thì kêu dừng tay. Vừa quay đầu, lại thấy Tường Bạch một chiêu kiếm đi qua, Cổ Thu Ba đặt ngang thương chặn lại, duỗi đùi phải quét qua, muốn quét chân Tường Bạch ngã. Sức lực của Tường Bạch tuy không lớn bằng Cổ Thu Ba, nhưng thân thể nhanh nhẹn, lúc này chân co lại, tránh được chân của hần, lại thuận chân vướng chân trái của hần. Cổ Thu Ba chưa thu lại đùi phải, chân trái không vững, bị lực mạnh mẽ của Tường Bạch quét qua, vừa nghiêng ngã, thân thể lung lay. Tường Bạch thấy thân thể Cổ Thu Ba chênh vênh, khuỷu tay trái đập vào bẹn cổ tay của Cổ Thu Ba, kiếm nhọn trong tay phải vung lên, chỉ nghe một âm thanh vang lên, thương gỗ trong tay Cổ Thu Ba thoáng cái rời tay, rớt ở dưới đất.

“Được rồi, thắng bại đã phân!” Tường Hoa An vỗ vỗ tay, dừng lại tranh đấu của Tường Bạch và Cổ Thu Ba.

Ha ha, hôm nay thật là vô cùng uy phong! Tâm tình Tường Bạch cực sướng rồi. Bởi vì mình sức nhỏ thân thể yếu ớt, mỗi khi gặp so chiêu với Tường Huyền Tường Thanh, mười lần cũng có chín lần là bại thế. Nếu có một lần thắng, phần nhiều là mình giờ trò lừa gạt. Không nghĩ lần này đao thật thương thật thắng rồi. Vào lúc này há hê ngưỡng cao đầu liếc về phía Cổ Thu Ba, bảo người xem thường ta! Hừ!

Cổ Thu Ba cực kỳ buồn bực, mình thật sự là lo là mất Kinh Châu! Nếu không phải khinh thường, sớm ấn nhóc con mặt há hê này ngã trên mặt đất rồi.

Đám người Cổ Chính Sung vừa đối mặt, đã bị đám người Tường Huyền hơn năm tuổi đánh cho không có sức đánh trả lại, tất nhiên là âm thầm xấu hổ, cũng ghen đủ lực học nghệ, một lòng muốn tìm trờ về sân đấu.

Ngày trôi qua thật nhanh, hai tháng qua rất nhanh. Ngày này cũng là sinh nhật của Tường Huyền Tường Bạch. Sáng sớm, Tường Bạch hứng thú bưng bưng lấy ra hà bao thù xong, ép buộc treo ở trên eo Tường Huyền, cười hi hi nói: “Tồn thời gian vài ngày của ta đây, cũng không cho phép lấy xuống.”

Tường Huyền nhìn một chút hà bao treo ngang hông Tường Hoa An kia, lại nhìn một chút cái treo ngang hông mình, trong lòng cảm thán: mặc dù cách hai tháng, vẫn có thể nhìn ra hà bao treo ngang hông phụ thân và mình, đến từ tay một con bé! Muốn nói hơi không giống, vậy chính là hà bao treo ngang

hông mình mới tỉnh một chút, nghe đâu là hoa văn đào tiên đồ một chút.

“Ca ca, người đây là lần đầu tiên nhận được hà bao ở sinh nhật nhĩ? Không cần quá cảm động á!” Tường Bạch gác tay phải ở trên bả vai Tường Huyền, tay trái đưa đến trước mặt hắn nói: “Nếu vẫn còn cảm động không chịu nổi, thì đưa Ngọc Bản Chi người có cho ta làm thọ lễ là được.”

Bởi vì Tường Huyền học bắn tên, Tường Hoa Hoành bèn tặng cho hắn một cái Ngọc Bản Chi. Ngọc Bản Chi cũng không phải vô cùng hiếm thấy, khó được là nhỏ rất nhỏ, Tường Huyền trông vào ngón tay vừa vặn, tự nhiên vô cùng thích. Tường Bạch thấy, cũng muốn có một cái, mọi người lại cười nói: “Con chỉ học một bộ Việt Nữ kiếm, hiện nay lại không học bắn tên, muốn Ngọc Bản Chi có ích lợi gì?” Tường Bạch nhất thời đành phải thôi, lúc này lại thân thiết cúi đầu nói ở bên tai Tường Huyền: “Ca ca, người nhất định không bỏ được cái Ngọc Bản Chi kia, có đúng hay không? Ta có một ý kiến hay, chúng ta cứ thay phiên mang một lúc là được.”

“Người lại không học bắn tên, mang Ngọc Bản Chi làm gì?” Tường Huyền đập xuống bàn tay Tường Bạch, hơi bất đắc dĩ.

“Ta không học bắn tên, nhưng mà học thêu thùa nhá!” Tường Bạch đưa ngón tay vụt qua một cái ở trước mặt Tường Huyền nói: “Ta không thích đeo cái đinh châm (cái đê) kia, muốn lấy Ngọc Bản Chi làm đinh châm dùng một chút.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tường Bạch đeo Ngọc Bản Chi học thêu thùa, Tường Huyền đeo đinh châm đi học bắn tên.

Ngược lại sáng sớm đám người Cố Chính Sung đã tới rồi, Cố Thu Ba mắt tỉnh, thấy được bên hông Tường Huyền thêm một cái hà bao xấu xí, không khỏi cười trừ nói: “Huyền Ca Nhi, đây là hà bao nha đầu nào làm, xấu xí thành như vậy?”

“Người nói ai đó?” Hôm nay, Tường Bạch đeo Ngọc Bản Chi thêu hà bao, cảm giác vô cùng không thuận tay, đang muốn đổi lại đinh châm, nhất thời lại không tìm được hẹp nhỏ như vậy, suy nghĩ một chút, bèn chạy tới phòng luyện võ, muốn đổi đinh châm trở lại với Tường Huyền. Ai ngờ vừa đến thì nghe được lời Cố Thu Ba nói, trong lòng nhỏ nhỏ bông chọc đã tức giận. Cố Chính Sung cũng còn tốt, Cố Thu Ba này và Cố Thiếu Phi thường thích cười nhạo mình, lần này lại còn nói mình thêu hà bao xấu xí. Cây mình là hoàng tôn thì có thể phê bình người lung tung sao?

“Ta nói chính là cái người thêu hà bao kia nhá!” Cố Thu Ba vỗ vỗ hà bao cung chế treo ngang hông mình, cười đều lườm Tường Bạch một cái, “Người đừng nói, cái hà bao kia là người thêu!”

“Hừ!” Tường Bạch phồng má, trừng Cố Thu Ba một cái, “Bình bịch” chạy tới, kéo Tường Huyền đến nơi khác, cời Ngọc Bản Chi xuống, đổi đinh châm trở lại với hắn đeo vào trên ngón tay, xoay người một cái chạy đi. Trước khi đi liếc hà bao treo ngang hông Cố Thu Ba một cái, vừa tức giận: lần tới sẽ đối chiêu với tên nhóc này, xuống kiếm cũng không nể tình nữa, nhất định phải đâm rách cái hà bao hắn đeo kia, xem hắn còn há hê không?

Cố Thu Ba thấy Tường Bạch vô cùng tức giận chạy đi, không khỏi sờ mũi một cái, này, Bạch Ca Nhi này không chỉ đáng về giống như bé gái, tính tình cũng có chút tương tự. Hắn ở đây lẩn đầu, lại thấy Cố Thiếu Phi đến gần nói: “Người nhìn thấy hay không, hôm nay hà bao treo ngang hông Huyền Ca Nhi và hà bao treo ngang hông Thiếu Tướng quân là một kiểu. Ta đoán đó là hà bao tổ tiên phù tướng quân truyền xuống. Không chừng bên trong đồ gì tốt. Nếu không, ai sẽ treo hà bao xấu như vậy?”

“Cái này không thể nào đâu! Thiếu Tướng quân treo hà bao đó tuy nói không mới, nhìn cũng không giống là thứ tổ tiên truyền xuống. Huyền Ca Nhi treo cái này, đường may rất thô, nhìn một cái cũng biết là mới làm. Nhìn hẳn là bé gái trong phủ học thêu thùa, lần đầu làm được đồ. Hai năm trước, tam tỷ ta học thêu thùa, hà bao thêu ra chính là bộ dáng này.” Cố Chính Sung nghe được Cố Thu Ba và Cố Thiếu Phi thảo luận, nhìn một chút Tường Huyền đứng giương cung ở đằng xa, cười nói: “Tam tỷ ta nào biết thêu hà bao, có thể còn xấu xí hơn cái treo ngang hông Huyền Ca Nhi.”

“Chỉ là có một vấn đề, phù tướng quân tất cả đều là con trai, ở đâu ra con gái học thêu thùa?” Cố Thiếu Phi nghe được lời Cố Chính Sung nói, nâng cằm lên nói: “Không nghĩ ra... không nghĩ ra.”

“Phù tướng quân tuy không có con gái, nhưng lại có một đứa con trai đặc biệt giống như con gái.” Cố Thu Ba cười hắc hắc nói: “Các người đừng quên, trong cung người có trình độ thêu thùa tốt nhất lại là Mạc công công, cũng không phải Mạc ma ma.”

Cố Thu Ba nói Mạc công công, cũng là thái giám phòng Ti Tú trong cung, vào cung lúc mới tám tuổi, tính tình âm nhu, trời sinh thích xe chỉ luân kim, rất có thiên phú đối với tay nghề thêu thùa, còn tốt hơn cung nữ thêu phòng Ti Tú. Mạc ma ma của phòng Ti Tú bởi vì là đồng hương của hắn, lại kiêm dòng họ giống nhau, dứt khoát nhận hắn làm đồ đệ. Chỉ mấy năm, thêu thùa của Mạc công công đã trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, thêu còn tinh mỹ hơn Mạc ma ma. Hiện nay đã không còn làm việc khác nữa, chỉ chuyên thêu áo khoác cho các hoàng tử.

Nghe được lời Cố Thu Ba nói, Cố Chính Sung và Cố Thiếu Phi liếc mắt nhìn nhau, lúc này cũng đoán ra Cố Thu Ba chỉ đứa con trai giống như con gái chính là Tường Bạch, về mặt hai người hơi quái lạ, nhờ giọng nói: “Từ trước đến nay, phù tướng quân sinh ra anh hùng, lúc này sinh ra một tên ẻo lả, còn thích thêu thùa, chỉ sợ không muốn nói cho người ngoài, chúng ta chỉ vờ không biết là phải, cũng không cần hỏi nhiều.”

“Các người nhìn thấy chưa, buổi sáng Huyền Ca Nhi tới đây, trên tay trông vào một cái đinh châm dùng để thêu thùa may vá. Đoán chừng chuyện thích thêu thùa này, không chỉ một mình Bạch Ca Nhi, sợ Huyền Ca Nhi cũng...” Cố Thu Ba thương hại nhìn một chút Tường Huyền đứng ở đằng xa, “Tuy yêu thích của Huyền Ca Nhi khác người, chúng ta cũng không nên kỳ thị hắn. Có lúc thứ yêu thích này, bản thân cũng không khống chế được.”

Cố Thiếu Phi vỗ trán nói: “Chúng ta và bọn họ cùng là sư huynh đệ, thì tìm cách dẫn bọn họ lên đường ngay là nghiêm chỉnh. Lúc này, bọn họ còn nhỏ, dự đoán còn đổi lại được.”

“Dẫn thế nào?” Lúc này, Cố Thu Ba nở nụ cười xấu xa, nghiêng đầu nói: “Bọn họ giống như con gái thì khiến cho bọn họ giống như con gái đi, nói không chừng tương lai cùng tiến lên chiến trường, bọn họ còn có thể may vá cho chúng ta, vậy không vừa đúng sao?”

“Sáng mai không phải chúng ta muốn đi theo người lớn đi săn thú sao? Theo ý ta, cứ mang giùm Huyền Ca Nhi và Bạch Ca Nhi lên, để cho bọn họ nhận thức một chút cái loại nhiệt huyết sôi trào đánh chết con mồi đó.” Cổ Chính Sung phát tay nói: “Đến bãi săn bắn, người nào không phải bộc phát tư thế anh hùng? Vừa vắn loại đi nữ khí của Huyền Ca Nhi và Bạch Ca Nhi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thu ba (sóng thu) xoay chuyển một ít

“Nương, người cảm thấy con thêu hà bao đẹp không?” Trong tay Tường Bạch nắm một cái hà bao chuẩn bị lúc ngày tết bày tỏ hiếu tâm với trưởng bối “Dâng gấm vóc” thì dâng lên, lúc này nhớ tới về mặt Cổ Thu Ba lúc nói hà bao xấu xí, lòng tin bắt đầu dao động, chạy đến trước mặt Hạ Viên nói: “Phụ thân nói con thêu hà bao rất đẹp, nhưng vừa nãy Thục vương nói hà bao con thêu cho ca ca vô cùng xấu xí.” Cuối cùng thì lời của người nào mới là thật?

Khụ, có muốn nói thật hay không đây? Hạ Viên nhìn hà bao trong tay Tường Bạch, lại nhìn một chút mong đợi đầy ánh mắt nàng, có chút rối rắm rồi. Con chúng ta hân hoan vui mừng học thêu hà bao, việc này dễ dàng sao? Chẳng nhóc Thục vương kia làm chi phải chê nàng thêu xấu xí? Trẻ con mới sáu tuổi, có thể thêu thành như vậy cũng thôi đi. Lúc này nếu nói nàng thêu xấu xí, có thể đã kích lòng tin học thêu thừa của nàng hay không? Nhưng nếu nói nàng thêu đẹp, hiện tại quả thật là không nói ra miệng được.

“Tiểu Bạch, con chính thức học thêu thừa mới nửa năm, có thể thêu thành như vậy, đã rất lợi hại ở trong mắt phụ thân và nương.” Hạ Viên ôm chầm Tường Bạch, lời nói nhỏ nhẹ ấm áp nói: “Cũng như học công phu, con có thể đánh bại Thục vương là bởi vì thời gian con học dài hơn hẳn. Thêu thừa này cũng giống vậy, chỉ cần học thời gian dài, tự nhiên thêu đẹp hơn.”

Tường Bạch nghiêng đầu, thầm nghĩ: “Nương, con sẽ chăm chỉ học thêu thừa, nhất định phải thêu ra một cái hà bao xinh đẹp hơn cái treo ở trên eo Thục vương kia.”

“Được, có chí khí. Nương ủng hộ con!” Hạ Viên dừng mãi sờ đầu Tường Bạch tỏ vẻ khích lệ, lại siết chặt tay nhỏ bé của nàng, cười nói: “Hai năm qua theo phụ thân con và thúc thúc học công phu, thân thể ngược lại khỏe mạnh hơn chút. Hôm nay trời lạnh như thế, tay nhỏ cũng nóng hổi.”

Hạ Viên đang nói, Hạnh Nhân đi vào nói: “Thiếu phu nhân, Mạc nãi nãi dắt thiếu gia và cô nương tới, đang đến phía trước gặp lão phu nhân đấy!”

Mạc nãi nãi trong miệng Hạnh Nhân, cũng là tôn tức phụ (cháu dâu) của đệ đệ Tường lão phu nhân. Huynh đệ chất nhi nhà mẹ đẻ Tường lão phu nhân cũng là xuất thân trong quân, rất có danh vọng. Ai ngờ năm gần đây thái bình, võ tướng dần dần không được coi trọng, đồng lứa nhỏ tuổi của Mạc gia lại không có chiến công có thể lập, nên cũng không còn uy phong như lúc trước. Do đó, Mạc thái gia nói: “Mọi người Mạc gia chỉ biết múa đao cầm thương, có điều hiện nay thái bình, lại cần phải để đồng lứa nhỏ tuổi đi học một chút, nếu có đũa thông minh, cũng để cho hắn xuất thân ở khoa cử, hăng hái tranh giành ở trên triều đình, không phải là cũng mạnh hơn đến biên cương chịu khổ?”

Bởi vì những lời này của Mạc thái gia, trong tộc Mạc thị bèn mời danh sư dạy con em. Bởi vì Mạc gia vốn không phải xuất thân gia đình thơ lễ, nhiều con cháu trong tộc không thích đi học, làm cho nhiều tiên sinh tức giận bỏ đi. Ai ngờ cháu dâu Tam Phòng Mạc nãi nãi sinh ra hai đứa con, tên gọi Mạc Nhược Bình, Mạc Nhược Tuệ lại khác biệt với những con cháu khác của Mạc thị, từ nhỏ thích đi học, lúc này lại vui hồng Mạc thái gia, tất nhiên vô cùng thương yêu. Mạc thái gia lại lệnh Mạc nãi nãi thường thì dắt Mạc Nhược Bình và Mạc Nhược Tuệ đến phủ tướng quân đi lại, gặp gỡ nhiều người. Lúc này, Mạc nãi nãi cũng dắt huynh muội bọn họ đưa quà tết tới.

Hạnh Nhân vừa nói chuyện, đi lên giúp Hạ Viên thay quần áo, lại cầm một cái áo choàng khác ra ngoài mặc vào cho Tường Bạch, vừa nói: “Miệng Bình thiếu gia Tuệ cô nương thật là ngọt, thấy ta cũng liên tục vội vàng gọi tỷ tỷ, khiến người không thương cũng khó! Vừa nãy em ở trong phòng lão phu nhân, nghe được lão phu nhân hỏi, nói rằng trước đó đã sớm nghe được Bình thiếu gia có thể điền thơ thành đôi, đáng vẻ cũng có chút không tin. Ai ngờ Bình thiếu gia tức thì bèn làm một bài thơ, lúc này lão phu nhân mới tin. Mừng đến sao cũng được, ngoại trừ lễ ra mất lại cho Bình thiếu gia một miếng ngọc con cá và một cái đai lưng. Tuệ cô nương dâng hà bao và một đôi giày của nàng tự tay thêu, đều thêu tinh xảo, lão phu nhân cũng khen đấy!”

“Bình Ca Nhi mới chín tuổi, biết làm thơ rồi, đúng là lợi hại.” Hạ Viên cũng rất thích Mạc Nhược Bình và Mạc Nhược Tuệ, lúc này dắt Tường Bạch đi tới nhà chính của Tường lão phu nhân. Mới đến ngoài cửa phòng, thấy được mấy nha đầu Mạc gia đứng ở ngoài màn, mặc mới tinh tươi, đứng ngay thẳng, biết mấy người này cũng là tự mình Mạc nãi nãi □ □ ngoài, lại hiền lễ hơn chút so với nha đầu khác của Mạc gia.

Thấy Hạ Viên dắt Tường Bạch tới, mấy nha đầu vội thấp người hành lễ, lại vén màn để cho các nàng đi vào. Vừa vào phòng, đã thấy Tường lão phu nhân kéo một đứa bé trai nói chuyện. Bởi vì trong phòng Tường lão phu nhân đốt Địa Long, bé trai trừ áo choàng, lúc này chân mang ủng đen, mặc cảm bào, tồn lên mắt như nước mùa thu, lông mày cong cong, quả nhiên đúng là một thiếu niên thanh tú, chính là Mạc Nhược Bình. Một cô bé gái ngồi bên kia, chính là Mạc Nhược Tuệ. Năm nay Mạc Nhược Tuệ bảy tuổi, lớn lên trắng nõn, tính tình khéo léo, lúc này thấy Hạ Viên và Tường Bạch tiến vào, vội vàng đứng lên hành lễ.

Trong thời gian người lớn nói chuyện, Tường Bạch bèn kéo Mạc Nhược Tuệ đi sang một bên nói thầm, lại sờ sờ hà bao treo trên eo nàng, lặng lẽ nói: “Tuệ tỷ tỷ, cái hà bao này của tỷ là tự mình thêu sao?”

“Đúng vậy, tháng trước mới thêu. Bạch Ca Nhi thích hà bao này? Nếu thích, ta tặng cho người, trở về lại thêu một khác là được.” Mạc Nhược Tuệ thấy Tường Bạch chăm chú hà bao của nàng, không khỏi hé miệng cười. Bạch Ca Nhi này lớn lên thanh tú như nước, lại thích một số thứ của cô nương, mỗi

lần mình về tới, lại thích hỏi tên gọi gì một số thứ đeo trên người mình, không biết còn tưởng rằng hấn là cô nương đấy!

Thấy Mạc Nhượng Tuệ nói xong, lại sắp lấy hà bao xuống. Trương Bạch vội vàng đề tay của nàng lại, cười hi hi nói: “Tuệ tỷ tỷ, tỷ dạy cho ta làm sao thêu ra hoa văn này là được.”

“Ngươi muốn học thêu?” Mạc Nhượng Tuệ lấy làm kinh hãi, lăm bầm nói: “Con trai nên luyện võ học văn chứ, sao.”

“Xuyt!” Bởi vì Hạ Viên từng dạy học thêu thừa không được nói cho người khác, lúc này Trương Bạch đang đưa tay Mạc Nhượng Tuệ, không để cho nàng nói tiếp, chỉ cúi xuống cạnh nói: “Đây là ưa thích cá nhân ta, Tuệ tỷ tỷ đừng nói cho người khác.”

“Con trai yêu thích thêu?” Mạc Nhượng Tuệ là một câu thật khế, nhin xuống lời nói. Trong bụng suy nghĩ, phủ tướng quân không có con gái, chỉ sợ là thấy Bạch Ca Nhi sinh ra yếu ớt, vô tình coi hấn là bé gái mà nuôi, nuôi ra tính tình kỳ quái, lại muốn học bé gái làm thêu thừa. Thật may là hấn tuổi nhỏ, có lẽ lúc này là nhất thời ham chơi, quán lý qua một hồi thì ném sau ốt rồi.

Mạc Nhượng Bình không thấy Trương Huyền Trương Thanh ở bên cạnh, nghe được vẫn còn ở bên phòng luyện võ, bèn cười nói: “Lúc con ở trong phủ thì buổi chiều mới luyện võ. Lúc này tiện thể đi qua xem một chút Huyền Ca nhi bọn họ luyện công phu gì thế.”

“Một lát sau, người mời bọn họ tới đây, con chỉ yên ổn ngồi thôi!” Trương lão phu nhân cười nói: “Trong mỗi ngày dậy sớm luyện công phu, canh giờ này cũng sắp giải tán rồi. Bởi vì thời gian này An vương Thục vương bọn họ theo luyện võ ở trong phủ, lúc này mới tan muộn chút.”

Nói đến Cố Chính Sung Cố Thu Ba bọn họ, Mạc nãi nãi tất nhiên là để ý, hỏi thăm mấy câu theo đầu đề câu chuyện của Trương lão phu nhân.

Mạc Nhượng Bình thấy Trương Bạch vẫn còn ở nói thầm với Mạc Nhượng Tuệ, nhất thời tiến tới nói chuyện, nghe Trương Bạch nói đến chuyện lý thú xảy ra lúc tập võ cùng đám người Cố Chính Sung Cố Thu Ba với Mạc Nhượng Tuệ, không khỏi cười, qua một lát nhìn một chút người lớn không chú ý, không nhin được lạng lẽ hỏi Trương Bạch: “Tên Thục vương thật sự gọi là Thu Ba?”

“Đúng đấy!” Trương Bạch thấy đáng về Mạc Nhượng Bình cười như không cười, không khỏi hỏi: “Tên này rất buồn cười sao?”

“Sao tương xứng nàng, trước khi đi thu ba (sóng thu) xoay chuyển một ít.” Mạc Nhượng Bình không tự chủ được bỏ sót một câu văn, cười tùm tùm giải thích ý nói tên này.

Trương Bạch nghe xong lời Mạc Nhượng Bình, tay nhỏ nâng má, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mạc Nhượng Bình và Mạc Nhượng Tuệ nói: “Nhìn một chút thu ba của ta xoay chuyển có đúng hay không?”

“Ha ha.” Thấy được đáng về Trương Bạch chọc cười, Mạc Nhượng Bình không khỏi cười, vỗ tay nói: “Bạch Ca Nhi, ngươi đây là cắt ngang chúng ta một cái, ở đâu là thu ba xoay chuyển một chút?”

Bạch Ca Nhi thật thú vị! Mạc Nhượng Tuệ không khỏi cười không đứng thẳng lên được, không nhin được duỗi tay bóp gương mặt Trương Bạch, thấy quần áo hấn rối loạn, lại đưa tay sửa sang lại cho hấn.

Trong chốc lát, Trương Huyền và Trương Thanh cũng tới, mấy đứa bé cũng cười đùa nhón nháo. Trương lão phu nhân bởi vì giữ Mạc Nhượng Bình và Mạc Nhượng Tuệ ở hai ngày, lại cười nói với Mạc nãi nãi: “Đoán chừng con ngày tết rồi ren, không giữ con lại được. Bình ca nhi và Tuệ tỷ nhi hiếm khi tới một lần, vẫn là ở vài ngày lại trở về. Yên tâm, đến lúc đó bảo Hoa Cái đưa bọn nhỏ trở về, bảo đảm ôn hòa, lại kịp đến lễ mừng năm mới.”

Mạc nãi nãi bởi vì nghe được bọn người Cố Chính Sung Cố Thu Ba học nghệ ở trong phủ tướng quân, tâm tư sớm bắt đầu hoạt động. Nếu con trai nhà mình có thể kết giao với hoàng tôn, tiền đồ sẽ tươi sáng một nửa. Con gái tuy nhỏ, tính tình khéo léo, nếu có thể khiến cho Trương lão phu nhân và Thượng Tiếp vui lòng, tương lai hôn sự được bọn họ ra một phần sức, mạnh hơn nhiều so với mình nhọc lòng trong phủ. Cân nhắc lên, Mạc gia là nhà mẹ đẻ Trương lão phu nhân, Trương lão phu nhân còn một ngày, đương nhiên chăm nom Mạc gia một ngày. Có điều tuổi tác Trương lão phu nhân đã cao, cũng coi chừng không được mấy năm. Vẫn phải để con gái làm cho Thượng Tiếp vui về thật nhiều, hoàng tôn đứng là treo không lên, Huyền ca nhi là tương tôn trưởng tử, tương lai chỉ sợ là chờ hoàng thượng tử hôn. Hiện nay, Tuệ tỷ nhi lớn hơn Bạch Ca Nhi một tuổi, lại hợp ý với hấn, nữ lớn một, ôm gạch vàng.

Mạc nãi nãi nghĩ tới đây, biết Trương lão phu nhân thích người có chuyện nói thẳng, lúc này cười đồng ý nói: “Trong học đường ngược lại nghỉ rồi, hiện nay bọn nhỏ trở về phủ, cũng là nghịch ngợm. Lão phu nhân giữ bọn nhỏ ở mấy ngày, Bình Ca Nhi vừa vặn đi theo bọn Huyền Ca Nhi tập võ mấy ngày, thả lỏng gân cốt. Thiếu phu nhân xuất sắc nhất ở trên thêu thừa, nếu có thể để Tuệ tỷ nhi đi theo bên cạnh xe chỉ luân kim, cũng có chút bổ ích. Chính là cầu cũng không được đấy!”

“Ta chỉ là giữ bọn nhỏ ở mấy ngày, con lại thuận theo leo lên cột, để Bình Ca Nhi và Tuệ tỷ nhi tới học nghệ.” Trương lão phu nhân có mấy lần muốn tác hợp cô nương nhà mẹ đẻ mình cho Trương Hoa Hoàn, muốn cho quan hệ của Mạc gia và Trương gia càng mật thiết chút. Tiếc rằng, Trương Hoa Hoàn chính là không đồng ý, chỉ đành phải thôi. Hiện nay nghĩ tới mình tuổi tác đã cao, Mạc gia lại ngày càng lụn bại, còn muốn thừa dịp cơ hội kéo một chút. Mạc Nhượng Tuệ nhìn không tệ, nếu có thể liên hôn với phủ tướng quân, đính hôn với Trương Huyền hoặc là Trương Thanh, Trương gia tự nhiên còn phải chú ý Mạc gia, mình cũng coi như có một câu trả lời đối với các huynh đệ nhà mẹ đẻ.

Mạc nãi nãi nghe Trương lão phu nhân, lại tự nhiên cười trả lời mấy câu. Đợi đến dùng cơm trưa rồi thì đi về trước, để lại Mạc Nhượng Bình và Mạc Nhượng Tuệ ở phủ tướng quân. Trương Huyền tất nhiên hưng phấn nhắc tới chuyện bọn Cố Chính Sung muốn dẫn kèm hấn và Trương Bạch đi săn thú. Trương Hoa An nghe được lời Trương Huyền nói, cười nói: “Ồ tuổi giống như con ta đúng là theo phụ thân và thúc thúc đi săn thú. Sáng mai, Nhị điện hạ Tam điện hạ dẫn người đi săn, ta với nhị thúc con cũng đi, con và An vương Thục vương bọn họ đi theo ở phía sau ngược lại không ngại. Mang theo mũi tên đi, nếu nhanh tay còn có thể săn một con thỏ gà rừng, mang về để mọi người ném thử một chút.”

“Phụ thân, con mang binh khí gì đi tương đối khá?” Tường Bạch vừa nghe sẵn thú, nghĩ tới mình còn chưa bắt đầu học bắn tên, chẳng lẽ cầm kiếm gỗ đuổi theo giết thỏ và gà rừng?

Tường Hoa An dặn dò Tường Huyền xong, nghe được lời Tường Bạch nói, để tay ở trên đầu nạng sờ sờ nói: “Con còn nhỏ, sẵn thú không thích hợp với con.”

“Con chỉ kém ca ca gần nửa canh giờ.” Tường Bạch không phục, lên án nói: “Lần trước đến Thượng phủ chúc thọ, cũng chỉ để ca ca đi, không để cho con đi.”

“Tiểu Bạch tới đây, nương nói phải trái một chút với con!” Hạ Viên thấy Tường Bạch tức giận, chỉ đành phải kéo qua nói: “Con khác với ca ca, chỗ sẵn thú kia không thích hợp cho con đi. Vẫn là theo Tuệ tỷ nhi ở nhà chơi đi!”

Không để cho ta đi, ta sẽ không len lén đi sao? Tường Bạch liếc mắt xem thường, ngửa đầu xoay bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chúng ta chưa hết đi

Tuy Tường Bạch muốn len lút đi theo đám người Tường Hoa An ra ngoài săn thú, tiếc rằng nạng tuổi nhỏ, ma ma nha đầu nhìn chặt, đâu có cơ hội chuồn êm đi ra ngoài? Chỉ đành phải tro mắt nhìn Tường Huyền theo Tường Hoa An và Tường Hoa Khoan ra cửa, chỉ tức giận đến dậm chân mà thôi.

Hạ Viên thấy Tường Bạch vô cùng tức, bèn cười nói: “Tiểu Bạch, không phải con muốn ra ngoài đi dạo một chút, không bằng đi với ta đến Hạ phủ một chuyến đi, thật là hơn hai tháng rồi chưa gặp ngoại tổ mẫu con rồi.”

Tường Bạch vừa nghe sắp đi Hạ phủ, lúc này mới có một chút sắc mặt vui mừng. Chỗ ngoại tổ mẫu có rất nhiều đồ chơi nhỏ, mỗi lần qua, luôn có thể lấy được một hai món chơi vui, mới lạ hơn so với mua bên ngoài. Càng thêm trong bụng ngoại tổ mẫu có rất nhiều chuyện xưa chưa bao giờ nghe, nghe người thân xưa, đến Hạ phủ ngược lại là chủ ý không tệ.

Lại nói đám người Cố Chính Sung Cố Thu Ba không thấy Tường Bạch theo tới săn thú, không khỏi hỏi Tường Huyền: “Tại sao Bạch Ca Nhi không theo tới?”

“Bạch Ca Nhi từ nhỏ ốm yếu, không chịu được gió lạnh. Nương ta không cho hấn đến, sợ hấn có sơ xuất nào.” Tường Huyền cười nói: “Hấn đúng là muốn len lút theo tới, có điều lắm thấy nhiều ma, đâu giấu giếm được người?”

“Ta nói, nương ngươi cũng quá cẩn thận rồi, nuôi hấn như bé gái.” Cố Thu Ba lắc lắc đầu nói: “Qua năm trong cung sẽ chọn thư đồng, ta còn muốn để cho hấn làm thư đồng của ta đấy, mà cái thân thể này của hấn, chỉ sợ không chịu đựng được.”

Lúc này Tường Bạch cũng theo Hạ Viên đến Hạ phủ, Đường Chí Tuy vừa thấy nạng tới, kéo lại nói: “Hiện nay nghỉ học, Tín Ca Nhi bèn lắm lắm muốn đến phủ tướng quân tìm con chơi đấy, lúc này tới thật đúng lúc.” Nói rồi bèn đón Tường Bạch đi chơi cùng Hạ Tín Chí và Hạ Sài Chi bọn họ, để Hạ Viên và Quý Tỷ tự tại nói chuyện.

“Nghe được đại bá nương muốn từ chức quản gia, để nương quản gia, là thật sao?” Từ sau khi Hạ lão thái gia và Hạ lão phu nhân qua đời, tuy vẫn là đại phòng quản gia, tất cả phòng nhà dưới lại dần dần không phục, sinh một ít lời ong tiếng ve. Lý Thiện mắt thấy mình không trấn áp được chi thứ hai, lại sinh ra tâm tư rút lui, chỉ thương lượng với phu nhân Tam phòng, muốn cho Quý Tỷ quản gia. Bởi vì tướng công Hạ Niên hiện đảm nhiệm Giám Chính Khâm Thiên Giám, con lớn nhất Hạ Từ cưới chính là công chúa nước Bắc Thành, con gái Hạ Viên gả chính là Thiếu Tướng quân phủ tướng quân, con trai thứ hai và con trai thứ ba cưới cũng là con gái thế gia, hiện nay mọi người Hạ phủ, người nào không tôn trọng Quý Tỷ ba phần. Vừa nói để Quý Tỷ quản gia, mọi người trong phủ tự nhiên tán thành. Quý Tỷ lại không nhận lời.

Lúc này nghe được Hạ Viên muốn hỏi, lặng lẽ nói: “Lúc trước của hồi môn mấy hiệu tơ lụa của lão thái thái, bởi vì tất cả phòng vào cổ phần, hiện nay trưng mục rồi một nửa, các phòng chỉ là hết muốn kiểm tra sổ sách, đại phòng đây là thừa dịp loạn muốn lui thân, ném củ khoai lang phòng tay này cho ta, làm sao ta sẽ đồng ý? Phụ thân con là chức vị Giám Chính Khâm Thiên Giám, danh tiếng dễ nghe, kì thực bổng lộc không nhiều lắm, Tam Phòng chúng ta chỉ dựa vào bổng lộc phụ thân con, cũng là vào không đủ ra. Năm ngoài hai vị đường cứu con tới, cũng muốn buôn bán chút đồ ở Kinh Thành, theo thuyền đi ra biển, ta dứt khoát lấy ra toàn bộ bạc, nhờ bọn họ cũng mua đồ đi ra biển bán, lại theo bọn họ kiếm lời một khoản. Hiện nay cầm tiền vốn rồi, lợi tức này, ta chỉ để bọn họ buôn bán mua đồ ra biển bán. Thật may là như thế, chi phí ăn mặc của Tam Phòng vẫn là như thường. Đại phòng và chi thứ hai nạng đầu cháu trai, nhân khẩu dần dần phong phú, bên ngoài nhìn nở mày nở mặt, bên trong cũng đã tận cùng rồi. Hiện nay chi thứ hai là hết muốn bán hiệu tơ lụa thành tiền thuận tiện ở riêng, chỉ là đại phu nhân không đồng ý, cố kéo mà thôi.”

Xem một chút bốn bề vắng lặng, Quý Tỷ lại kéo Hạ Viên buồn rầu nói: “Năm nay thời tiết đặc biệt lạnh, hoàng thượng lại tái phát bệnh, hôm kia phụ thân con vào cung gặp, xem một chút khí sắc, chỉ nói hoàng thượng nhiều nhất kéo dài nửa năm nữa. Qua năm chỉ sợ triều cục có biến, con dặn Hoa An mọi chuyện nên cẩn thận chút.”

“Con nói hộ vệ tổng các hoàng tôn đến phủ tướng quân học nghệ sao mà số người càng ngày càng nhiều vậy, hoá ra là như vậy.” Lúc này, Hạ Viên không khỏi cười lạnh, “Xem ra là người trong cung không yên lòng phủ tướng quân, mượn chuyện hộ tổng các hoàng tôn học nghệ, trước tiên theo dõi phủ tướng quân. Trong triều Trọng Văn Kinh Võ, còn không phải là bản thân hoàng thượng ngầm cho phép mọi người chen ép võ tướng gây nên. Mạc gia đã bị đè xuống rồi, hiện nay đến phiên Tướng gia rồi sao?”

Quý Tỷ và Hạ Viên nói chuyện, Tướng Trần lại nói với Tướng Kết ở thư phòng: “Mạc gia đã sa sút, nhưng còn có Thượng gia đây, làm sao hoàng thượng không kiêng kỵ?”

Nhà mẹ đẻ của hoàng hậu là Thượng gia, mà Thượng Tiếp là đường muội của hoàng hậu, lại thêm hiện nay thái tử phi cũng là người Thượng gia, hoàng đế Sùng Chiêu chỉ sợ mình vừa đi, phủ tướng quân tay cầm binh quyền và Thượng phủ liền thành một mạch, triều đình sẽ trở thành thiên hạ của Thượng gia, bây giờ đương nhiên lập tức phải chen ép phủ tướng quân. Phủ tướng quân không cho Thượng gia chỗ dựa, Thượng gia giống như con cọp không răng, không đủ đáng sợ.

Tướng Kết gật đầu nói: “Hoàng thượng muốn chen ép Thượng gia, dĩ nhiên là phải trọng dụng Thẩm gia, để lấy thăng bằng. Thẩm gia là nhà mẹ đẻ của nhị hoàng tử phi, tuy xưa nay khiêm tốn, từ lúc Thẩm Nguyên Chi từ quan dẫn theo Lý Thiên quy ẩn nguyên quán, cũng xuất hiện thêm mấy vị thiếu niên tuấn kiệt, hiện có Thẩm Vĩnh Dương đại phòng và Thẩm Vĩnh Thuận Tam Phòng làm quan ở triều. Nghe nói con lớn nhất của Thẩm Vĩnh Dương, Thẩm Thiên Đồng cũng là thông minh từ nhỏ, không thua gì Thẩm Nguyên Chi năm đó. Ngược lại đồng lứa nhỏ tuổi của Thượng gia lại không có nhân vật kiệt xuất gì, thật sự làm người ta thất vọng.”

“Ta lại từng gặp Thẩm Thiên Đồng hai lần, thật là không thua gì Thẩm Nguyên Chi năm đó, nghe được nhị hoàng tử đã chuyển lời, qua năm sẽ triệu Thẩm Thiên Đồng vào cung làm thư đồng cho Thực vương. Bên thái tử tự nhiên muốn triệu binh sĩ Thượng gia hoặc là Huyền Ca Nhi Thanh Ca Nhi vào cung làm thư đồng cho An vương, lúc này lại không tránh khỏi.”

Bởi vì hoàng thượng Sùng Chiêu bệnh, trong các phủ dần dần được tin tức, nên lễ mừng năm mới bên không dám ăn mừng trắng trợn, phủ tướng quân càng thêm khiêm tốn, qua loa qua năm. Tới tháng ba, hoàng thượng Sùng Chiêu liền băng hà, trong lúc quốc tang, đám người Cố Chính Sung đương nhiên túc trực bên linh cữu, không trở lại phủ tướng quân học nghệ nữa. Tới tháng năm, thái tử lên ngôi, đổi quốc hiệu Nhân Nguyên. Nhất thời phong thái tử phi Thượng Như Trinh làm hoàng hậu, lại phong Cố Chính Sung làm thái tử, vì sợ ngoại thích Thượng gia lớn mạnh, phương diện triều thần lại trọng dụng binh sĩ Thẩm gia, nhằm chống lại Thượng gia.

Tháng tám, phủ tướng quân nhận được ý chỉ, để Tướng Huyền và Tướng Thanh vào cung làm thư đồng của thái tử Cố Chính Sung. Thêm khác, Thẩm Lục Bách và Thẩm Thiên Đồng ở Thẩm phủ trúng tuyển làm thư đồng cho Thực vương Cố Thu Ba.

Đãi tuyển (chờ tuyển) thư đồng, đám người Cố Chính Sung vẫn đến phủ tướng quân học nghệ vào trung tuần mỗi tháng như cũ, Thẩm Lục Bách và Thẩm Thiên Đồng thân là thư đồng của Cố Thu Ba, cũng đi theo đến phủ tướng quân. Hiện nay tân hoàng đăng vị, đại cục đã định, các phái vương hầu lại không sợ đứng sai đội, trang #ddlq# bubble đương nhiên muốn đề binh sĩ mình đến phủ tướng quân kết giao thái tử Cố Chính Sung. Vì vậy, An Bình hầu và Trần Nam hầu cũng từng người đưa tôn tử (cháu trai) tới phủ tướng quân học võ. Đường Chí Tụy nghe được tin tức, đương nhiên động viên Hạ Từ cũng đưa con lớn nhất Hạ Tín Chi đến phủ tướng quân. Trong lúc nhất thời, phủ tướng quân tụ tập dưới một mái nhà, tất cả đều là hoàng tôn quý tộc. Bởi vì tất cả đều là thiếu niên trên dưới mười tuổi, nhất thời không để ý tôn ti, mọi người sư huynh sư đệ xưng hô lung tung, đứng là náo nhiệt.

Thượng Tiếp bởi vì lúc thiếu nữ không hợp nhau với tổ mẫu Thẩm phu nhân của Thẩm Thiên Đồng, hai người vẫn có chút hiềm khích, lúc này nghe được tôn tử của Thẩm phu nhân, Thẩm Thiên Đồng đi kèm Thực vương Cố Thu Ba đến phủ tướng quân học nghệ, không khỏi thầm nói với Tướng Trần: “Thẩm gia bọn họ đời đời làm quan văn, không phải không lọt mắt nhất là võ tướng sao, như thế nào cũng tới học nghệ rồi? Chẳng lẽ Thẩm gia muốn có Văn trạng nguyên, Võ Trạng Nguyên cũng muốn luôn?”

Tướng Trần cũng biết khúc mắc của Thượng Tiếp, cười nói: “Thẩm Lục Bách và Thẩm Thiên Đồng là thư đồng của Thực vương, đương nhiên phải theo tới phủ tướng quân. Bọn họ tuy là con cháu quan văn, nhân rồi cũng tập võ, quyền cước tuy so ra kém Huyền Ca Nhi Thanh Ca Nhi, nhìn cũng uy thế hùng hực, rất có khả năng hù dọa người thôi! Nếu nàng còn tức chuyện năm đó, len lén kêu Huyền Ca Nhi đi vào, bảo hấn lần sau đánh nhau với Thẩm Lục Bách Thẩm Thiên Đồng thì thù hạ không cần lưu tình, hung hăng đánh cho bọn họ mấy cái, để cho bọn họ biết, năm đó tổ mẫu của bọn hấn đắc tội nàng, lúc này lại phải báo ở trên người bọn họ.”

Thượng Tiếp nghe được lời Tướng Trần nói, muốn cười mà không cười, liếc hần một cái nói: “Ta chỉ là oán trách một đôi lời, cũng không phải chính xác là muốn làm khó trẻ con bọn họ, chàng lại bắt đầu che chở.”

“Ta muốn che chở, đương nhiên che chở nàng, những người khác có tương quan gì với ta?” Tướng Trần âm thầm roi mò hỏi, nghe nói năm đó Thẩm phu nhân có tình ý đối với mình, nhưng mình ngay cả tướng mạo nàng ta cũng không nhìn rõ ràng, sau khi từng người nam cưới vợ nữ lấy chồng, cũng không liên can, hiện nay tuổi tác tất cả mọi người đã cao, phu nhân còn ghen à?

“Nếu chàng dám che chở người ngoài, xem ta không đem chàng.” Thượng Tiếp người đã già, bảo đao chưa già, lúc này chỉ đẩy Tướng Trần đường đường Tướng quân một cái, lại đẩy ở trên giường.

Thấm thoát lại là cuối năm, trên eo Tướng Huyền đôi một cái hà bao mới tinh khác, Cố Thu Ba thấy, lặng lẽ kéo hần qua một bên nói: “Huyền Ca Nhi, cái hà bao này của ngươi có thể đẹp mắt hơn chút so với cái đeo năm ngoái. Có điều so sánh với cái của ta, vẫn còn quá thô rồi.” Nói rồi lấy xuống hà bao ở ngang hông mình, kẻ sát vào bên hông Tướng Huyền, so sánh với cái hà bao hần đeo kia, cười hắc hắc nói: “Một đứa con trai như ngươi thích thêu thùa cũng được, lại tự mình thêu hà bao đeo, cũng thật sự.”

“Ai nói là của bản thân ta thêu?” Lần này Tướng Huyền nóng nảy, chân nhảy nói: “Ta đường đường là nam tử hán, sao lại đi cầm kim kéo chỉ? Ngươi đừng nói lung tung.”

“Không phải bản thân ngươi thêu, vậy là của ai thêu? Trước kia nương ngươi là tú nữ đã tham gia đại hội tú phẩm (vật phẩm thêu) từ nam chí bắc, thêu tuyệt vời, mọi người đều biết, nhắm mắt lại thêu ra cũng là tú phẩm tuyệt đẹp, đương nhiên không thể nào thêu ra một hà bao xấu như vậy. Nếu nói là của tú nương trong phủ các ngươi thêu, vậy càng là không thể nào. Trong phủ nhà ai lại mời một tú nương mà ngay cả hà bao cũng thêu xấu xí như thế? Nếu ngươi nói là tiểu nha đầu thêu đưa cho ngươi, cũng không thể. Thêu như vậy, tiểu nha đầu sao lấy ra được, còn để cho ngươi đeo ngang hông?” Cổ Thu Ba nhìn lời nói cả năm, lúc này phun toàn bộ ra ngoài, thành khẩn khuyên nhủ: “Huyền Ca Nhi, con trai chúng ta đương nhiên là cảm thương xách kiếm tụng sách luyện chữ, xe chỉ lượn kim thêu hà bao này là chuyện của con gái, chúng ta hãy chừa thôi!”

Tướng Huyền thấy Cổ Thu Ba hiểu lầm hà bao là của mình thêu, dưới sự quỳnh quáng bật thốt lên: “Thật không phải là của ta thêu, là” Sắp chết, sao bị người hơi tìm tòi, thiếu chút nữa đã cung khai Tiểu Bạch ra ngoài? Lúc này Tướng Huyền “Khu” một tiếng nói: “Dù sao không phải là của ta thêu.” Nói rồi đi ra ngoài.

“Ta đã nói, Huyền Ca Nhi anh khí bùng bùng, nhất định sẽ không thích chuyện thêu thừa này. Nếu nói là yêu thích chuyện này, nhất định là Bạch Ca Nhi không thể nghĩ ngờ, lúc này tin chưa?” Thẩm Thiên Đồng vòng ra ngoài từ sau giá bình khí, cười tủm tỉm nói: “Tuy Bạch Ca Nhi là huynh đệ sinh đôi với Huyền Ca Nhi, cứ chỉ nói chuyện kia nhưng hoàn toàn là tác phong cô nương gia, nhìn thật khó chịu. Hà bao này không thể nghĩ ngờ nhất định là hẩn thêu.”

Cổ Chính Sung cũng vòng ra ngoài từ sau giá bình khí, giữ tung xiêm áo nói: “Chúng ta không thấy tận mắt được hẩn thêu hà bao, cũng không thể lập tức đã có kết luận.”

“Muốn tận mắt nhìn thấy, điều này cũng dễ dàng.” Thẩm Thiên Đồng phui phui tay nói: “Chúng ta len lén tới phòng may và nhìn một chút là được rồi, yêu thích thêu thừa này, cuối cùng không rời được chạy đến phòng may và đi lấy kim cầm chỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dùng năm đêm nói chuyện

Trong triều quan văn và võ quan luôn có hơi không hợp nhau như vậy, Tướng gia là quan võ, Thẩm gia là quan văn. Tuy là trước đó Tướng Hoa An và Thẩm Nguyên Chi có chút quan hệ cá nhân, tiếc rằng những con cháu khác trong tộc đối địch lẫn nhau, lúc đó có xung đột. Con em Tướng gia tự nhận là võ quan phải bảo vệ quốc gia, quan trọng hơn quan văn một chút, hơi có chút chướng mắt quan văn, vừa thấy con em Thẩm gia, tất nhiên sẽ cười rộ lên, nói nhò hủ lậu gì đó. Con em Thẩm gia lại chướng mắt con em Tướng gia, chỉ nói con em Tướng gia trừ tập võ, còn lại lễ nghi quy củ đều không biết, một người thô lỗ, cùng với nói chuyện có lý nói không thông văn văn.

Lúc này Thục vương chọn thư đồng, chọn con trai thứ sáu Thẩm Lục Bách của Thẩm Vĩnh Dương phòng lớn Thẩm gia, lại chọn con lớn nhất Thẩm Thiên Đồng của Thẩm Vĩnh Hồ lục phòng. Thẩm gia tất nhiên vẫn lấy làm vinh hạnh. Chi là nghe được bọn họ muốn theo Thục vương Cổ Thu Ba vào phủ tướng quân học nghệ, gia chủ Thẩm gia Thẩm Vĩnh Dương cũng không yên lòng, căn dặn rất nhiều lời.

Hai ca ca phía trên Thẩm Thiên Đồng chưa đến một tuổi đã không còn, đợi mẫu thân sinh ra hẩn, Thẩm phu nhân vội vàng ôm người đến nuôi bên cạnh mình, chăm sóc cẩn thận, may mắn nuôi đến lớn như vậy, thông minh tuấn tú, tất nhiên thương yêu bằng mọi cách. Nghe được Thẩm Thiên Đồng muốn theo Thục vương vào phủ tướng quân, nhớ tới một đoạn ân oán trước đây của mình và Thượng Tiệp, hiển nhiên cũng không yên tâm, ngăn cản vạ dạn Thẩm Thiên Đồng, chỉ lo lắng hẩn sẽ ăn thiệt ngấm ở phủ tướng quân. Hối thẩm mỗi ngày Thẩm Thiên Đồng trở về phủ, chỉ là hỏi kỹ ngôn hành cử chỉ (lời nói và việc làm) của mọi người ở phủ tướng quân. Bởi vì nghe được Tướng Bạch không giống với Tướng Huyền Tướng Thanh, luyện võ thì qua loa, lại thích trên chơi đùa đùa với nha đầu, có chút thói của con em quan là áo lượt, không khỏi âm thầm cười lạnh: Thượng Tiệp, ngươi tự cho là mọi chuyện đều đề đầu ta, chỉ sợ cháu trai đồng lứa này không hăng hái tranh giành cho ngươi. Nếu đích tôn của phủ tướng quân sinh ra một vị oát con vô dụng, đó mới gọi là hê lòng người. Bởi vì căn dặn Thẩm Thiên Đồng lưu ý cử chỉ Tướng Bạch thật nhiều. Tuy Thẩm Thiên Đồng không hiểu dụng ý của tổ mẫu, nhưng cũng đồng ý. Lúc này lập tức nghĩ ngờ Tướng Bạch yêu thích thêu thừa, đương nhiên muốn chứng thật chuyện này.

Thẩm Thiên Đồng vừa nhắc đi đến phòng may và nhìn một chút, Cổ Thu Ba bèn nói dối áo khoác của mình mặc tới khi đối chiêu với Cổ Chính Sung bị cây thương của hẩn đâm thủng, phải đến phòng may và tìm thêu nương sửa chữa. Tướng Hoa Cái vừa nghe Cổ Thu Ba quý trọng áo khoác trên người, hơi kinh ngạc, vàng bạc đập bể cũng không để ý, lại có thể tiếc một cái áo khoác, muốn sửa chữa? Chỉ sợ là luyện võ buồn bức, muốn đi dạo chung quanh một chút, không mượn được cơ, lúc này cầm áo khoác tới nói chuyện. Tóm lại vẫn là trẻ con, trong cung gò bó quá kỹ, đến nơi này còn gò bó thì cũng khó chịu, bèn để cho bọn họ mình đi dạo một chút được rồi. Vừa nghĩ tới, bèn dặn dò người đến dẫn Cổ Thu Ba đi đến phòng may và.

“Chúng ta đã tới phủ tướng quân này một khoảng thời gian, cũng quen thuộc con đường trong phủ, không cần người dẫn.” Cổ Chính Sung lại gần nói: “Là ta đâm thủng áo khoác của hẩn, do ta hộ tống hẩn đi qua phòng may và là được.”

“Ta là thư đồng, cũng nên hộ tống Thục vương đi qua phòng may và.” Thẩm Thiên Đồng một lòng muốn chứng minh hà bao là Tướng Bạch thêu, đương nhiên cũng không bỏ qua cơ hội, thấy Cổ Chính Sung và Cổ Thu Ba đi về phía trước, hẩn cũng vội và đi theo. Đứng ở bên ngoài phòng luyện võ, hộ vệ thấy đám người Cổ Chính Sung ra khỏi phòng luyện võ, đương nhiên cũng vội vàng đuổi theo, nhất thời một đám người phản phật, trùng trùng điệp điệp đi tới phía phòng may và.

“Một số người phía sau có thể phải đuổi đi đi. Bọn họ đi theo, còn nhìn trộm cái gì chứ?” Cổ Thu Ba nhắc nhở Cổ Chính Sung, tiến tới nói: “Chúng ta luyện công phu vài năm, vẫn rầu rĩ không có cơ hội triển khai tay chân! Nếu thật sự có hạng giá áo túi com (bọn trộm cắp), bản thân chúng ta cũng đã

tổng cổ đi rồi, cũng không cần bọn họ. Hơn nữa, chỗ phủ tướng quân này, người bình thường cũng không vào được. Hiện nay lại là ban ngày, hết sức an toàn.”

Cố Chính Sung gật gật đầu nói: “Cho phép bọn họ đi theo, đến đầu vườn kia lại đuổi đi. Nếu mà đuổi lúc này, trong phủ có người thấy chúng ta tự đi lại, bên cạnh không có hộ vệ, chỉ sợ sẽ muốn nói thầm.”

Mấy người vừa nói chuyện, đợi đến vườn, lúc này mới bảo hộ vệ chờ đợi ở trong vườn, chỉ nói muốn đi dạo ở trong vườn một chút, không muốn có người đi theo. Đợi đuổi hộ vệ đi, lúc này đám người Cố Chính Sung mới xác định phương hướng một chút, tránh qua nha đầu ma ma của phủ tướng quân, bí mật lặng lẽ tới phòng may vá.

Đám người thêu nương bình thường thiêu thừa may vá ở phòng may vá, đương nhiên thích ánh sáng sáng ngời, vì vậy bốn phía phòng may vá có cửa sổ. Lúc này ở chỗ cửa nách nhỏ, Cố Chính Sung Thâm Thiên Đồng thọc một lỗ nhỏ dưới cửa nhìn vào trong phòng may vá. Cố Thu Ba không nhìn được ghé vào một chỗ nhìn với bọn họ, tự mình thọc một lỗ nhỏ khác đến gần nhìn. Chỉ thấy Tường Bạch ngồi ở bên cạnh bàn may vá nói chuyện với thêu nương, thêu nương đáp mấy câu, cười nói: “Hiện tại thiếu phu nhân lại có hi (có thai), cũng không thể quá mức vất vả. Nghe được hôm nay tô đáng về già, ta phải đến trong phòng thiếu phu nhân giúp một tay.”

“Người đi đi, tự ta đợi là được rồi. Chốc lát nữa còn phải đi tới phòng luyện võ!” Tường Bạch thấy thêu nương đi ra ngoài, cúi đầu thấy một hà bao trong tay chỉ thiếu mấy kim là xong rồi, nhất thời nhặt chỉ xuyên qua lỗ kim, bắt đầu thêu.

“Chít chít lại chít chít, Mộc Lan làm nhà đan.” Tường Bạch cắn đứt đầu sợi, giơ lên hà bao tỉ mỉ thêu xong rồi, trong miệng lầm bầm﴿Mộc Lan từ từ﴾ mấy ngày trước học được, ảo tưởng mình chính là Hoa Mộc Lan, lúc này chuẩn bị thay mặt phụ thân xuất chinh, sắp đi thêu một hà bao cho mỗi người trong nhà, trong tay cái này, là thêu cho lão nương (mẹ) mến yêu. Ô, thật bí tráng!

“Khi cửa sổ để ý tóc mây, nhìn gương bôi phấn vàng.” Nói thầm đến câu này thì Tường Bạch để hà bao xuống, thuận tay cầm một miếng vải vụn màu vàng ở trên bàn may vá đặt ở trong lòng bàn tay trái, ngón cái tay phải và ngón trái nắm ở giữa vải vụn nhấc lên, ba ngón tay còn lại vừa nhấn vừa xoay, xoay vải vụn thành bộ dạng một đóa hoa. Trong chốc lát nắm vải vụn ở trong tay nhìn nhìn, khom lưng lấy ra một mặt gương đồng nhỏ mà mình len lén giấu ở phòng may vá, nghiêng đầu nhỏ soi trái soi phải, cười hi hi giơ tay phải nắm vải vụn lên ở bên bờm khoa tay múa chân một cái, làm một động tác bôi phấn vàng, đặt vải vụn ở bên bờm, lộ vẻ cười khuôn mặt nhỏ nhắn xuất ra một vẻ u sầu đầy cõi lòng nét mặt, từ từ thở dài một hơi nói: “Hai thỏ gần bên mà đi, an có thể phân rõ ta là nữ oai phong!”

Nằm ở ngoài cửa sổ, ba vị thiếu niên nhìn rõ ràng, bên trong Tường Bạch áo vải bông đỏ thắm, mặc bên ngoài một cái áo khoác chồn trắng, lúc này tay phải đè mảnh vải vụn sát vào trên góc bờm, muốn tức cười bao nhiêu thì tức cười bấy nhiêu, mỗi người không khỏi oai che miệng lại, chỉ sợ một người không nhìn được lại sẽ cười ra.

“Phốc!” Cố Thu Ba là kẻ đầu tiên không nhìn được, một lúc bèn phát ra tiếng cười, mới cười một tiếng cũng biết nguy rồi, nhanh chân mà bỏ chạy. Cố Chính Sung và Thâm Thiên Đồng nhìn Tường Bạch nhìn gương làm ra đủ loại dáng vẻ nữ nhi yêu kiều, cũng thiếu chút nữa không nhìn được bật cười, lúc này nghe được Cố Thu Ba cười ra tiếng, biết không tốt, cũng vội vã theo hẩn nhanh chân mà bỏ chạy.

Không được, yên lành một bé trai chạy tới phòng may vá làm hà bao, còn nhìn gương bôi phấn vàng, cả dáng thiếu nữ hoài xuân, bộ dáng này bị chúng ta nhìn thấy, còn không thể thẹn quá thành giận? Vẫn là chạy mau đi! Hai năm qua, trang@d##q#d@bubble Cố Chính Sung và Cố Thu Ba ở phủ tướng quân học nghệ, đi theo Tường Huyền Tường Bạch kêu sư huynh sư đệ lung tung, không thể quen thuộc hơn, cũng biết Tường nhìn nhu nhược, lại thích làm vãi về những nhẽo, một khi nổi nóng lên, thì mấy người Tường Hoa An Tường Hoa Cái cũng phải đỡ dành, cũng không thể dễ dàng đắc tội. Hai người cùng một ý nghĩ, chạy nhanh hơn.

Đáng thương Thâm Thiên Đồng, trước đó tập trung tinh thần đi học, luyện võ chỉ là thân thể mạnh hơn một chút, huống chi thời gian đến phủ tướng quân ngắn, bản tới công phu nào ổn như Cố Chính Sung Cố Thu Ba, chỉ một lúc đã bị Cố Chính Sung Cố Thu Ba bỏ rơi xa xa, thậm chí sắp hỏng việc. Quả nhiên, chỉ nghe tiếng Tường Bạch ở phía sau khẽ kêu: “Thâm Thiên Đồng, người đứng lại đó cho ta!”

Thâm Thiên Đồng chỉ muốn đuổi theo kịp Cố Chính Sung và Cố Thu Ba, để cho bọn họ chia sẻ lần rình coi nguy hiểm này, lúc này sao chịu đứng lại, dĩ nhiên là tiếp tục chạy. Đợi chạy vào trong vườn, mắt thấy bóng dáng của Cố Chính Sung và Cố Thu Ba chợt lóe ở phía trước, đang cảm thấy có hi vọng đuổi theo thì lại cảm thấy vật áo chợt căng, rõ ràng là bị người kéo lấy, nhất thời ngừng bước chân, dùng sức kéo vật áo trở về. Ai ngờ Tường Bạch chạy nhanh, thân thể còn chưa dừng, bị Thâm Thiên Đồng kéo ra một cái, chợt lừng khừng nghiêng qua, trực tiếp nhào tới Thâm Thiên Đồng.

Thâm Thiên Đồng mắt thấy Tường Bạch nhào thẳng tới, phản xạ có điều kiện chợt lách, lại quên vật áo của mình vẫn còn ở trong tay Tường Bạch, hẩn vừa lách qua, lại kéo thân thể Tường Bạch xoay tròn. Bước chân Tường Bạch không yên, chỉ cuộn chặt vật áo Thâm Thiên Đồng, muốn ổn định thân thể. Không ngờ sau khi Thâm Thiên Đồng chợt lách, bước chân cũng không ổn, bị Tường Bạch cuốn lên, trực tiếp ngã về phía trên người Tường Bạch.

“Ui da!” Tường Bạch không né tránh kịp, trực tiếp bị Thâm Thiên Đồng té nhào xuống đất. Mắt thấy mặt Thâm Thiên Đồng kinh ngạc gần trong gang tấc, Tường Bạch xấu hổ đan xen, tức giận không tên, cái mông rõ ràng đau đớn khó chịu, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp sử dụng quả đấm nói chuyện.

Chạm hơn một chút thời gian, Thâm Thiên Đồng tuần tú mặt xanh môi sưng đi về phủ.

“Con là thư đồng của Thục vương, người nào dám đánh con thành như vậy?” Thâm phu nhân thấy Thâm Thiên Đồng ngay cả khóe mắt cũng sưng lên, tự nhiên liên tục hỏi tới, vừa đau lòng vừa tức giận: “Tính ra, con cũng là biểu ca của Thục vương, hẩn cũng không che chở con một chút?”

Bởi vì thấy Thâm Thiên Đồng không nói tiếng nào, Thâm phu nhân đành chịu, chỉ đành phải dặn dò nha đầu gọi gã sai vặt đi theo Thâm Thiên Đồng ra ngoài tới hỏi kỹ. Gã sai vặt không dám giấu giếm, nói cái mình biết, “Thiếu gia đi theo Thái Từ Gia và Thục vương gia đi dạo vườn, không để cho chúng

ta đi theo. Sau đó Thái Tử Gia và Thục vương gia ở bên kia chạy tới, nói thiếu gia và Bạch thiếu gia của phủ tướng quân đánh nhau ở trong vườn, trên mặt thiếu gia bị hai quyền của Bạch thiếu gia.”

“Là vì sao đánh nhau?” Thảm phu nhân giận dữ, người được đẩy Tường Hoa An, lại dung túng con trai đánh cháu trai nhà ta, không có thiên lý (công lý). Lúc này võ bàn nói: “Tường gia nghĩ rằng Thảm gia không có ai sao? Nếu không cho một câu trả lời hợp lý, xem ta có bẩm báo trước mặt hoàng hậu hay không?”

Gã sai vật thấy Thảm phu nhân tức giận, sợ đến bấp chân run mãi, run giọng nói: “Trên mặt thiếu gia bị hai quyền, đây là chỗ sáng, tất cả mọi người đều thấy. Nghe được trên người Bạch thiếu gia này bị vài quyền của thiếu gia, đai lưng cũng bị thiếu gia kéo đứt đoạn, không chừng vết thương còn nghiêm trọng hơn thiếu gia chút!”

“Ta đã nói, năm nay Đồng Nhi chín tuổi rồi, vừa qua năm sẽ mười tuổi, làm sao có thể bị một đứa bé bảy tuổi bắt nạt?” Thảm phu nhân vừa nghe trên người Tường Bạch bị mấy quyền, tình thế cũng không phải nghiêng về một bên, sắc mặt hơi bớt giận, vẫy tay để cho gã sai vật đi xuống, lúc này mới vào xem nha đầu bôi thuốc cho Thảm Thiên Đồng. Nhất thời lại dận dò người lấy trướng gà chín thoa khoe mắt bầm đen cho Thảm Thiên Đồng, chỉ cần rằng nói: “Gương mặt đang yên lành, đánh cho thành như vậy, sáng mai làm sao gặp người? Trước mặt phụ mẫu con, con vẫn mở miệng trò chuyện, cũng làm cho bọn họ bớt buồn chút. Nếu không, chỉ sợ thừa dịp ngày tết vào cung thỉnh an, nương con sẽ phải khóc lóc kể lể tới trước mặt nhị hoàng tử phi. Chúng ta chiếm lý, tự nhiên phải khóc lóc kể lể, nếu không chiếm lý, âm ỉ ra, ngược lại không tốt.”

Thảm Thiên Đồng “Dạ” một tiếng, một lát nữa mới nói: “Thì nói con và Tường Bạch đối chiêu, hấn thu thế không kịp, đánh vào trên mặt con là được rồi.”

Thảm Thiên Đồng chán nản lắm, lúc đó trên mặt mình bị hai quyền, đang muốn xoay tay lại, ai ngờ Tường Bạch đẩy mình một cái, lăn sang bên cạnh, tránh qua quả đấm của mình. Mình đưa tay kéo hấn, lại kéo đứt thắt lưng của hấn, quả đấm còn chưa rơi vào trên người hấn, tất cả mọi người phủ tướng quân đã chạy đến. Tường Bạch vừa thấy người đến, ngược lại khóc lóc kể lể, nói trên người mình bị mấy quyền, đai lưng cũng bị mình kéo đứt, lúc này trên người rất đau, nói xong còn làm bộ “Khụ” mấy tiếng, là chữa uớt át. Minh lớn hơn hấn hai tuổi, lại cao hơn hấn một cái đầu, lúc này mặt xanh môi sưng, nếu trước mặt mọi người nói mình bị hấn đánh, lại không có đánh hấn, dù làm sao cũng không nói ra được, chỉ đành phải ngậm bồ hòn này (đau mà không dám kêu).

Đội nằm dài trên giường, Thảm Thiên Đồng âm thầm thề, về sau không thể chỉ cố đi học, cũng phải tốn thêm nhiều thời gian học võ, một ngày kia, nhất định phải hung hăng thu thập Tường Bạch một trận!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kim Tướng Môn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.